

งานวิจัยในชั้นเรียน

การแก้ปัญหาการเขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ วิชาภาษาไทย
โรงเรียนห้วยนางราษฎร์บำรุง โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ

นางสาววินิพรรณ แซ่เซ้
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
ตำแหน่ง ครูชำนาญการ

ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๗

โรงเรียนห้วยนางราษฎร์บำรุง
อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง

สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาตรัง กระบี่
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
กระทรวงศึกษาธิการ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	ก
บทที่ ๑ บทนำ	
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	๑
วัตถุประสงค์ของการศึกษารายงาน	๓
สมมุติฐานของการศึกษาค้นคว้า	๓
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	๓
ระยะเวลาดำเนินการ	๓
นิยามศัพท์เฉพาะ	๔
บทที่ ๒ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	๕
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะ	๕
บทที่ ๓ วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	
รูปแบบการวิจัย	๒๑
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	๒๑
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	๒๑
วิธีการดำเนินการวิจัย	๒๒
การวิเคราะห์ข้อมูล	๒๓
บทที่ ๔ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	
ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล	๒๔
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๒๔
บทที่ ๕ สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
วัตถุประสงค์ในการศึกษารายงาน	๒๖
สมมุติฐานในการศึกษารายงาน	๒๖
ขอบเขตของการวิจัย	๒๖
การวิเคราะห์ข้อมูล	๒๗
สรุปผลการวิจัย	๒๗
ข้อเสนอแนะ	๒๘
บรรณานุกรม	๒๙
ภาคผนวก	๓๒
ภาคผนวก ก. แบบทดสอบการเขียนสะกดคำ	๓๓
ภาคผนวก ข. แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ	๓๘
ภาคผนวก ค. คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำ	๔๕
ประวัติผู้วิจัย	๔๙

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อแก้ปัญหาการสะกดคำไม่ถูกต้อง พัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำ มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาไทย โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ วิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ ผู้รายงานได้สร้างและพัฒนาแบบทดสอบการเขียนสะกดคำ และแบบฝึกเสริมทักษะการอ่าน การเขียนทั้ง ๖ ชุด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ แล้วนำไปทดลองเพื่อหาประสิทธิภาพกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนห้วยนางราษฎร์บำรุง ปีการศึกษา ๒๕๖๗ โดยผลการฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ พบว่านักเรียนทั้ง ๒๕ คน สามารถทำแบบทดสอบหลังฝึกได้ตามเกณฑ์ของการฝึก ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนห้วยนางราษฎร์บำรุง ปีการศึกษา ๒๕๖๗

ผลการศึกษาพบว่านักเรียนทั้ง ๒๕ คน ที่ใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ หลังฝึกสูงกว่าก่อนฝึก จึงสรุปได้ว่าแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ ทั้ง ๖ ชุด ประกอบกับการฝึกปฏิบัติอย่างถูกต้องและสม่ำเสมอ จะช่วยแก้ปัญหาการเขียนสะกดคำไม่ถูกต้องได้

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นเครื่องมือที่มนุษย์ใช้เพื่อติดต่อสื่อสาร ถ่ายทอดภูมิปัญญา ความรู้ วัฒนธรรมจรรยาบรรณ ค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณี ตลอดจนความเชื่อและจินตนาการที่มีอยู่ให้แก่มนุษย์ด้วยกัน (กาญจนา นาคสกุล, ๒๕๓๙: ๓๕) ภาษาจึงมีความสำคัญยิ่งที่คนในชาติต้องตระหนักในคุณค่า ต้องศึกษาหาความรู้ให้มีความเที่ยงตรงแม่นยำ และเข้าใจอย่างถ่องแท้ ภาษาไทยมีความสำคัญต่อคนไทยนานัปการ เป็นภาษาประจำชาติ เป็นเครื่องแสดงถึงความเจริญรุ่งเรือง และสะท้อนให้เห็นถึงมรดกทางวัฒนธรรมอันสูงส่งของชาติ และเอกลักษณ์สำคัญที่แสดงถึงชาติที่มีเอกราช ภาษาไทยจึงมีบทบาทวิถีชีวิตของคนไทยเพราะใช้เป็นเครื่องมือสื่อสารระหว่างคนทั้งชาติ ให้ความเข้าใจตรงกันในการสื่อความหมาย แลกเปลี่ยนความต้องการ ถ่ายทอดความรู้ ความคิดประสบการณ์และศิลปวิทยาการ ทั้งยังทำหน้าที่บูรณาการทางสังคม ส่งเสริมความมั่นคง ถ่ายทอดประเพณีและวัฒนธรรมของชาติ ดังที่สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรหม (๒๕๓๘ : ๓-๔) กล่าวว่า ภาษาไทยเป็นเครื่องแสดงเอกลักษณ์ประจำชาติและเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมไทย นอกจากนี้ภาษาไทยยังเป็นเครื่องมือในการศึกษาเพื่อแสวงหาความรู้ในสรรพวิทยาการต่างๆ สามารถวิเคราะห์เรื่องราวหรือสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้เป็นอย่างดี

ทักษะทางภาษาไทยประกอบด้วย การฟัง การเขียน การฟัง การดู และการพูด ในกระบวนการทั้ง ๕ ทักษะนี้ การเขียนทักษะการเขียนนับว่าเป็นการสื่อสารที่มีวิธีการที่ซับซ้อนกว่าทักษะอื่นๆ เพราะผู้ที่เขียนได้นั้นต้องสามารถฟัง พูด และอ่านได้ดี จึงจะช่วยให้ได้รับผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียน ทักษะการเขียนจัดว่าเป็นทักษะทางภาษาที่มีความสำคัญมาก ดังที่ นพดล จันทรเพ็ญ (๒๕๓๑: ๑) ได้กล่าวว่า การเขียนเป็นทักษะการสื่อสารที่ถาวร สามารถคงทนอยู่ยาวนานตรวจสอบได้เป็นหลักฐานอ้างอิงนับหมื่นปี ถ้ามีการเก็บรักษาไว้ให้คงสภาพเดิม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของจูโร วรศักดิ์โยธิน (๒๕๒๓: ๓) ที่กล่าวว่า การเขียนจะไม่เปลี่ยนแปลงเหมือนคำพูด การเขียนจึงเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อระหว่างอดีต ปัจจุบันถึงอนาคตได้เป็นอย่างดี

การเขียนสะกดคำให้ถูกต้องเป็นสิ่งจำเป็นในการเขียนภาษาไทย เพราะนักเรียนสามารถนำประโยชน์ที่ได้รับจากการเขียนสะกดคำไปใช้ได้กับทุกวิชา คือถ้าเขียนสะกดคำได้ถูกต้องรวดเร็วก็สามารถเข้าใจและเรียนวิชาอื่น ๆ ได้ดีด้วย แต่ในทางตรงกันข้ามถ้าผู้เขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง ก่อให้เกิดผลเสียหลายประการ เช่น ผู้อ่านตีความหมายผิด ไม่เข้าใจข้อความที่เขียน ในที่สุดการสื่อสารก็ล้มเหลว งานเขียนของตนก็ด้อยคุณค่าลง (สุทธิวงศ์ พงษ์ไพบูลย์, ๒๕๑๖ : ๔๓) กล่าวว่าการเขียนสะกดคำผิดทำให้ผู้อ่านประเมินผู้เขียนต่ำลง การเขียนสะกดคำได้ถูกต้องจึงเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผู้เขียนได้รับความนิยมเชื่อถือและศรัทธาจากผู้อ่าน เช่นเดียวกับที่ กุหลาบ มัลลิกะมาส ; และวิพุธ โสภวงศ์ (๒๕๒๗ : ๗) ได้กล่าวว่า การเขียนสะกดคำที่ถูกต้องจะทำให้เกิดความประทับใจที่ดีต่อผู้อ่านละผู้เขียน แต่ถ้าผู้เขียนสะกดคำผิดก็จะเสียความนิยมนับถือจากผู้อ่านตั้งแต่เริ่มต้น ดังนั้นผู้ที่เรียนสูงขึ้นไปถึงควรสนใจเขียนสะกดคำให้ถูกต้องมากขึ้น กำชัย ทองหล่อ (๒๕๑๕ : ๑๓) กล่าวว่า “การที่จะเข้าใจความหมายของภาษาเขียนได้นั้นต้องกำหนดตัวอักษรเป็นหลัก เพราะตัวอักษรเป็นสัญลักษณ์ใช้แทนคำพูด เพราะฉะนั้นการเขียนคำจึงเป็นความสำคัญส่วนหนึ่งของการใช้ภาษา ถ้าเขียนผิดความหมายก็จะแปรเปลี่ยนไปหรืออาจไม่มีความหมายเลยก็ได้

การที่จะเขียนสะกดคำให้ถูกต้องนั้นไม่ยาก เพียงแต่ผู้เขียนต้องใช้ความสังเกต จดจำ และฝึกฝนก็จะทำให้สามารถเขียนได้ถูกต้องและรวดเร็ว แต่จากการที่ผู้วิจัยสังเกตการณ์เขียนสะกดคำของนักเรียน มักพบว่านักเรียนส่วนใหญ่ยังเขียนไม่ถูกต้องทำให้ส่งผลกระทบต่อถึงผลการเรียนในวิชาอื่น ๆ ด้วย ซึ่งการเขียน

สะกดคำผิดพลาดนี้อาจเนื่องมาจากสาเหตุหลายประการ เช่น การรับเอาตัวอย่างที่ผิดจากหนังสือ สิ่งพิมพ์ หรือสื่อมวลชน ที่มีักเขียนผิดมาใช้อยู่เสมอ ดังที่ ช่วย เพิ่มพูน (๒๕๒๖ : ๘) ได้แสดงพรรณนาเกี่ยวกับสาเหตุของการเขียนสะกดคำผิดสรุปได้ว่า การเขียนสะกดคำผิดในภาษาไทยนั้นมีมาก และมักปล่อยปละละเลยไม่คิดแก้ไขให้ถูกต้องโดยเฉพาะการใช้วรรณยุกต์ผิดซึ่งพบเห็นอยู่เสมอจากโทรทัศน์ ป้ายชื่อร้าน และสื่อมวลชนต่าง ๆ ถ้าปล่อยไว้จะมีผลเสียหายต่อเยาวชนของชาติ และแม้แต่ผู้จบการศึกษาในระดับสูงก็ยังเขียนผิดกันเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้คำบางคำที่นักเรียนเคยเรียนผ่านมาแล้ว นักเรียนก็ยังเขียนสะกดผิดอีก สอดคล้องกับความเห็นของ โรจนา แสงรุ่งระวี (๒๕๓๑ : ๒) ที่ได้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเขียนคำผิดของสื่อมวลชนว่า ภาษาที่ใช้ในสื่อมวลชนต่าง ๆ มักจะพบคำที่ใช้ไม่ถูกต้อง

เมื่อนักเรียนได้เห็นบ่อย ๆ ก็จะเกิดความเคยชิน และจำไปใช้อย่างผิด ๆ และมักถูกปล่อยปละละเลยจากผู้เขียน นับว่าเป็นปัญหาที่แก้ยาก โดยเฉพาะในเรื่องการใช้วรรณยุกต์ ตัวกรันต์ ไม่ทัณฑฆาต และคำที่ประวิสรรชนีย์ เป็นต้น หากไม่มีการแก้ไขย่อมส่งผลเสียต่อเยาวชนของชาติ

จรรยารัตน์ กางกั้น (๒๕๓๐ : ๒) ได้ศึกษาคำภาษาไทยที่สะกดยาก สำหรับนักเรียนในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ยังเขียนคำสะกดคำไม่ถูกต้อง เขียนหนังสือตก ๆ หล่น ๆ ขาดความระมัดระวัง และมักเขียนผิดในรูปแบบต่าง ๆ การเขียนคำไม่ถูกต้องนี้จะพบเห็นได้ทั่วไปแม้แต่ในห้องเรียน ครูมักพบปัญหานักเรียนเขียนสะกดคำผิด ซึ่งจะเห็นได้จากการทำแบบฝึกหัดทุกระดับชั้น

ปัญหาการเขียนสะกดคำผิดของนักเรียนในปัจจุบันจากการวิจัยที่กล่าวมา นักเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาเรื่อง การเขียนสะกดคำผิดมาก ทั้งนี้เนื่องจากสาเหตุหลายประการ เช่น การมีประสบการณ์มาผิด การเขียนตามเสียงพูด เสียงอ่าน หรือเขียนผิดเพราะการเดา ซึ่งถ้าจะวิเคราะห์ถึงสาเหตุที่แท้จริงของการเขียนสะกดคำผิดของนักเรียนนั้นน่าจะเป็นเพราะนักเรียนสับสนในเรื่องของเสียงอ่าน เสียงพูด กับตัวอักษรที่ใช้เขียน

วิธีการแก้ปัญหาในเรื่องนี้ได้ดีที่สุดก็คือ ครูผู้สอนต้องมีส่วนสำคัญโดยตรงที่จะช่วยแก้ไขข้อบกพร่องให้แก่ นักเรียน แต่โดยสภาพทั่วไป ครูส่วนใหญ่ฝึกการเขียนสะกดคำโดยใช้วิธีให้เขียนตามคำบอก เมื่อนักเรียนเขียนผิดก็ให้แก้คำผิดซ้ำหลาย ๆ ครั้ง โดยที่นักเรียนไม่เข้าใจว่าผิดเพราะอะไร คำนั้นมีความหมายอย่างไร ทำให้นักเรียนเบื่อหน่ายและไม่เห็นความสำคัญของการฝึก เมื่อนักเรียนเรียนต่อในชั้นสูงก็ยังเขียนสะกดคำผิด ดังนั้นวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูจึงมีความสำคัญ การสร้างแบบฝึกทักษะเพื่อใช้ฝึกเสริมหลังจากเรียนเนื้อหาไปแล้วจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะแบบฝึกทักษะการสะกดคำ จะช่วยให้ครูสามารถแก้ไขข้อบกพร่อง ในการเขียนสะกดคำผิดของนักเรียนได้ ดังที่ ทวีศรี จันทรเอี่ยม (๒๕๓๒ : ๔) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกทักษะว่า เครื่องมือที่จะช่วยในการสอนให้ได้ผลดีนั้น ได้แก่ แบบฝึก เพราะวาทิชาภาษาไทยเป็นวิชาทักษะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องการสะกดคำ ต้องอาศัยฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ จึงจะสามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้องและเกิดความชำนาญ จนสามารถพัฒนาการเรียนรู้ของตนเองให้มากยิ่งขึ้นทักษะการสะกดคำต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ

จากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนห้วยนางราษฎร์บำรุง ทั้ง ๒ ห้องเรียน จากจำนวนนักเรียนทั้งหมด ๖๖ คน ปีการศึกษา ๒๕๖๗ พบว่ามีนักเรียนจำนวน ๒๕ คน มีปัญหาด้านการเขียนสะกดคำไม่ถูกต้องตามอักขรวิธี ส่งผลต่อการเรียนการสอนรายวิชาภาษาไทยและวิชาอื่นๆ เช่น จดบันทึกงานไม่ถูกต้อง เขียนรายงานในรายวิชาต่าง ๆ ไม่ถูกต้อง ทำให้เกิดปัญหาสำหรับครูผู้สอนและตัวนักเรียนเอง

ดังนั้นผู้วิจัยซึ่งเป็นครูสอนวิชาภาษาไทย ได้เห็นถึงความสำคัญของเรื่องนี้ จึงได้สร้างแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำขึ้น แล้วนำมาพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนจำนวน ๒๕ คน ที่มีปัญหาดังกล่าว

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. เพื่อแก้ปัญหาการสะกดคำไม่ถูกต้อง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนห้วยนางราษฎร์บำรุงโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ
๒. เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนห้วยนางราษฎร์บำรุงโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ
๓. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนห้วยนางราษฎร์บำรุง ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ
๔. เพื่อให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาไทย

สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนห้วยนางราษฎร์บำรุง ที่มีปัญหาด้านการเขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง สามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้องมากขึ้น

ขอบเขตการวิจัย

๑. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนห้วยนางราษฎร์บำรุง ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๗

๒. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๗ โรงเรียนห้วยนางราษฎร์บำรุง ที่มีปัญหาด้านการเขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง จำนวน ๒๕ คน

๓. ตัวแปรที่ศึกษา

- ๓.๑ ตัวแปรต้น ได้แก่ แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ จำนวน ๖ ชุด
- ๓.๒ ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนห้วยนางราษฎร์บำรุงปีการศึกษา ๒๕๖๗ จำนวน ๒๕ คน

๔. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ระหว่างวันที่ ๔ มิถุนายน - ๓๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๗

นิยามศัพท์เฉพาะ

๑. การเขียนสะกดคำ หมายถึง การเขียนโดยใช้พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกดการันต์เรียบเรียงให้ถูกต้องและได้ความหมายตรงตาม พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช ๒๕๔๒

๒. แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ หมายถึง นวัตกรรมที่จัดให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการเขียนสะกดคำให้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น โดยสร้างขึ้นตามเนื้อหาในหนังสือเรียนวิชาภาษาไทย (วรรณคดีวิจักษ์และวิวิธภาษา) ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ รหัส ท ๓๑๑๐๑ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๔๔ (ช่วงชั้นที่ ๓) จำนวน ๖ ชุด ดังนี้

- ๒.๑ แบบฝึกทักษะ ชุดที่ ๑ เขียนคำศัพท์จากคำอ่านที่กำหนดให้
- ๒.๒ แบบฝึกทักษะ ชุดที่ ๒ เขียนคำศัพท์จากความหมายที่กำหนดให้
- ๒.๓ แบบฝึกทักษะ ชุดที่ ๓ เลือกคำที่ถูกต้องในวงเล็บเติมในช่องว่าง
- ๒.๔ แบบฝึกทักษะ ชุดที่ ๔ จับคู่คำศัพท์ให้ตรงกับความหมาย
- ๒.๕ แบบฝึกทักษะ ชุดที่ ๕ แกะไขคำที่ขีดเส้นใต้ให้ถูกต้อง
- ๒.๖ แบบฝึกทักษะ ชุดที่ ๖ แกะไขภาษาพูดให้เป็นภาษาเขียน

๓. แบบทดสอบการเขียนสะกดคำ หมายถึง แบบทดสอบการเขียนสะกดคำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามเนื้อหาในหนังสือเรียนวิชาภาษาไทย (วรรณคดีวิจักษ์และวิวิธภาษา) ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ รหัส ท ๓๑๑๐๑ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๔๔ (ช่วงชั้นที่ ๓) เพื่อหาความก้าวหน้าในการเขียนสะกดคำ

๔. ความสามารถในการเขียนสะกดคำ หมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนด้านความรู้ และความสามารถในการเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช ๒๕๔๒ โดยเรียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์และตัวสะกดการันต์ให้ถูกต้อง วัดได้จากคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

๑. นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำ ได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น
๒. นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทย
๓. นักเรียนสามารถนำทักษะการเขียนสะกดคำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง

บทที่ ๒ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

๑. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำ

- ๑.๑ ความหมายของการเขียนสะกดคำ
- ๑.๒ ความสำคัญของการเขียนสะกดคำ
- ๑.๓ องค์ประกอบที่มีผลต่อการเขียนสะกดคำ
- ๑.๔ สาเหตุของการเขียนสะกดคำผิด
- ๑.๕ วิธีสอนและกิจกรรมการสอนเขียนสะกดคำ
- ๑.๖ งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำ
- ๑.๗ งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำ

๒. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะ

- ๒.๑ ความหมายของแบบฝึกทักษะ
- ๒.๒ การสร้างแบบฝึกทักษะ
- ๒.๓ หลักการทางจิตวิทยาในการสร้างแบบฝึกทักษะ
- ๒.๔ ลักษณะของแบบฝึกที่ดี
- ๒.๕ ประโยชน์ของแบบฝึกทักษะ
- ๒.๖ งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ

๑. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำ

๑.๑ ความหมายของการเขียนสะกดคำ

นักศึกษาและนักภาษาศาสตร์ได้ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำไว้ ดังนี้
 เว็สเตอร์ (Webster. ๑๙๖๖) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำ คือ ศิลปะหรือเทคนิคในการสร้างคำโดยใช้อักษรตามแบบที่สังคมยอมรับ

ฮานา และคนอื่น ๆ (Hanha; & et al. ๑๙๗๑) ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับการสะกดคำว่า การสะกดคำ คือ การถ่ายทอดภาษา เมื่อใดก็ตามที่ต้องการจะถ่ายทอดความคิด และความรู้สึกเป็นภาษาเขียนจะต้องเกี่ยวข้องกับการสะกดคำโดยเขียนเป็นตัวอักษรลงบนวัสดุให้ผู้อื่นมองเห็นและเข้าใจได้

อดุลย์ ไทรเล็กทิม (๒๕๒๘: ๖๓) ได้ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำว่าเป็นการเขียนโดยเรียงลำดับ พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ รวมทั้งตัวสะกดการันต์ภายในคำหนึ่ง ๆ ได้ถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช ๒๕๒๕

อรพรรณ ภิญโญภาพ (๒๕๒๙: ๑๔) อธิบายว่าการเขียนสะกดคำเป็นการฝึกทักษะการเขียนให้ถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานแก่ผู้เรียน และจะต้องให้ผู้เรียนเข้าใจกระบวนการประสมคำ รู้หลักเกณฑ์จะเรียงเรียงอักษรในคำหนึ่ง ๆ ให้ได้ความหมายที่ต้องการเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการสื่อสาร

จากความหมายของการเขียนสะกดคำที่กล่าวมาแล้วข้างต้นนั้น พอสรุปได้ว่าการเขียนสะกดคำหมายถึง ความสามารถในการเขียนคำโดยเรียงลำดับพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกดการันต์ได้ถูกต้องตามหลักภาษา และตรงตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช ๒๕๔๒

๑.๒ ความสำคัญของการเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำให้ถูกต้องมีความสำคัญในการสื่อความหมายถึงกันด้วยภาษาเขียน เพราะถ้าเขียนสะกดผิดจะทำให้ความหมายผิดเพี้ยนไปการสื่อสารก็ล้มเหลว มีผู้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนสะกดคำไว้ ดังนี้

Dale และคนอื่น ๆ (๑๙๗๑) ได้กล่าวถึงความสำคัญของปัญหาการสะกดคำไว้ว่า

๑. การสะกดคำผิด ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายของคำผิดไปด้วย
๒. การสะกดคำถูก จำเป็นจะต้องแยกความหมายของคำแต่ละคำได้
๓. นักเรียนที่รู้จักสะกดคำสามารถจะหาคำจากพจนานุกรมได้เร็ว
๔. การรู้จักสะกดคำถือว่าเป็นความสามารถ เป็นการศึกษ และทำให้อ่านหนังสือได้
๕. ความบกพร่องในการสะกดคำทำให้เสียเวลาทั้งครูและนักเรียนในการเรียนการสอน
๖. ผู้ที่มีความบกพร่องในการสะกดคำทำให้หมดโอกาสที่จะใช้คำเพื่อเน้นความหมายใน

ข้อเขียนของตน

ผอบ โปษะกฤษณะ (๒๕๐๘ : ๓๘) ได้กล่าวว่า ขณะนี้คนไทยส่วนมากรู้สึกลัวภาษาไทย กำลังอยู่ในอันตรายทั้งการออกเสียง การใช้คำและการเขียนตัวอักษร วิธีหนึ่งที่จะรักษาความเป็นไทยของชาติคือ ศึกษาภาษาไทยของเราและการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง คนไทยส่วนมากเขียนหนังสือไม่ค่อยถูก ไม่ระมัดระวังในการเขียนพยัญชนะ สระ ตลอดจนการวางรูปวรรณยุกต์

กำชัย ทองหล่อ (๒๕๐๙ : ๑๙๐) ได้กล่าวว่า ตัวอักษรเป็นสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียงพูด เพราะฉะนั้นการเขียนคำจึงนับเป็นความสำคัญส่วนหนึ่งของการใช้ภาษา การเขียนสะกดคำผิดทำให้ความหมายเปลี่ยนไปหรืออาจไม่มีความหมายเลยก็ได้

จากความสำคัญของการเขียนสะกดคำดังกล่าว จะเห็นได้ว่า ข้อบกพร่องที่พบเห็นในการเขียนสะกดคำมีความสำคัญต่อการเขียนสะกดคำเป็นอันมาก เพราะถ้าเขียนผิดทำให้เกิดการเข้าใจผิดในการสื่อความหมาย งานเขียนของบุคคลนั้นจะด้อยค่าไปอย่างน่าเสียดายเป็นอย่างยิ่ง

๑.๓ องค์ประกอบที่มีผลต่อการเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำเป็นทักษะอย่างหนึ่ง ที่มุ่งสื่อความหรือถ่ายทอดสารจากผู้เขียนไปยังผู้อ่านให้เข้าใจความหมาย การเขียนสะกดคำจะมีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับความสามารถในการใช้อวัยวะในการเขียน ได้แก่ ความคล่องแคล่วในการใช้มือเขียนตัวอักษร การใช้สายตา ความสามารถในการอ่าน สติปัญญา ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์การประสมคำ นอกจากนี้เพศและเจตคติก็มีความสำคัญต่อความสามารถทางการเขียนสะกดคำด้วย องค์ประกอบที่มีผลต่อความสามารถทางการเขียนสะกดคำมี ดังนี้

๑.๓.๑ ความสามารถในการอ่าน

ไชศิริ ปราโมช ณ อยุธยา (๒๕๑๙ : ๑๖๐) ศึกษาเรื่องการวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตคณะอักษรศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยพบว่า การอ่านผิดมีส่วนทำให้ผู้เขียนเขียนคำผิดเพราะผู้เขียนมักจะเขียนตามคำที่อ่าน

๑.๓.๒ สติปัญญา และความจำ

สุมาลี โกศลสมบัติ (๒๕๒๔ : ๖๑) ศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในกรุงเทพฯ พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความสามารถทางการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง มีความสามารถทางการเขียนสะกดคำสูงกว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

๑.๓.๓ เจตคติ

บรูคเนอร์ และ บอนด์ (สุมาลี โกศลสมบัติ. ๒๕๒๔ : ๑๒ ; อ้างอิงจาก Brueekner ; & Bond. ๑๙๕๕: ๔๕) กล่าวถึงเจตคติที่มีผลต่อการเขียนสะกดคำ สรุปได้ว่า นักเรียนที่มีเจตคติไม่ดีต่อการเขียนสะกดคำจะพยายามหลีกเลี่ยงการเขียน หรือไม่เต็มใจเขียน ไม่พยายามตรวจสอบการสะกดตัวของคำใหม่ และไม่ยอมเปิดพจนานุกรม นักเรียนที่มีเจตคติที่ดีชอบทดลองสะกดคำ ชอบศึกษาหาความรู้ในเรื่องการเขียนสะกดคำ ชอบทดสอบการสะกดคำ กระตือรือร้นที่จะเรียน คำใหม่ ๆ และพอใจที่ตนมีความสามารถทางการเขียนสะกดคำดีขึ้น

๑.๓.๔ เพศ

บุญปก อ่อนเผ่า (๒๕๒๖ : ๖๑) ศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในกรุงเทพฯ พบว่า นักเรียนหญิงมีความสามารถทางการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนชาย จากผลการวิจัยเหล่านี้แสดงว่าทักษะการอ่านสติปัญญา ความจำ เจตคติและเพศของผู้เขียน เป็นองค์ประกอบสำคัญอีกส่วนหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อความสามารถทางการเขียนสะกดคำ

๑.๔ สาเหตุของการเขียนสะกดคำผิด

นักการศึกษากล่าวถึงสาเหตุของการเขียนสะกดคำผิดไว้หลายประการ สรุปได้ดังนี้ ประทีน มหาจันทร์ (๒๕๑๙ : ๓๕) กล่าวถึงสาเหตุของการเขียนสะกดคำผิด สรุปได้ว่า เพราะนักเรียนไม่เห็นความสำคัญของการเขียนสะกดคำ และครูไม่ได้แนะนำให้นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำได้ด้วยตนเอง ต้องพึ่งครูเสมอ

ศรียา นิยมธรรม และ ประภัสสร นิยมธรรม (๒๕๒๕ : ๑๖๐ - ๑๖๑) สรุปว่า นักเรียนเขียนสะกดคำผิดเพราะเลินเล่อ ไม่ชอบอ่าน ทำให้ขาดการสังเกต แยกเสียงได้ไม่ดี ซึ่งเกิดความบกพร่องทางการฟัง สายตาไม่ดี และขาดหลักเกณฑ์ในการสะกดคำ

สมใจ ศรีสินรุ่งเรือง (๒๕๓๓: ๓๗) ศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ปัตตานี สรุปผลการวิเคราะห์สาเหตุการเขียนสะกดคำภาษาไทยผิด เรียงตามลำดับความสำคัญว่า อันดับที่ ๑ ผิดเพราะเคยเห็นคำผิดหรือจำคำผิดมาใช้ อันดับที่ ๒ ผิด เพราะการเดา อันดับที่ ๓ ผิด เพราะขาดหลักเกณฑ์ในการเขียนคำ อันดับที่ ๔ ผิดเพราะไม่ทราบความหมายหรือเข้าใจความหมายผิด อันดับที่ ๕ ผิด เพราะเขียนตามเสียงพูดหรือเสียงอ่าน นอกจากสาเหตุที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว การใช้แนวเทียบผิด การขาดการฝึกฝนทักษะด้านการเขียน ก็นับว่า เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาด้านการเขียนสะกดคำด้วยกันทั้งสิ้น

๑.๕ วิธีสอนและกิจกรรมการสอนเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำเป็นทักษะที่ต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ ดังนั้นครูผู้สอนต้องพยายามจัดกิจกรรมที่จะส่งเสริมทักษะการเขียนด้วยการจัดการเรียนการสอน ซึ่งมีรูปแบบที่ต่างกันเพื่อสร้างความสนใจของนักเรียน ให้นักเรียนเกิดความตั้งใจและพยายามฝึกฝนทักษะ การเรียนให้ดียิ่งขึ้น

บุญปก อ่อนเผ่า (๒๕๒๖ : ๓๔๙) กล่าวถึงหลักการสอนเขียนสะกดคำ สรุปว่าครูต้องให้นักเรียนได้เห็นรูปคำเรียนรู้ความหมายของคำ ฝึกออกเสียงคำให้ถูกต้องจนเกิดมโนภาพในคำนั้นๆ และสามารถเขียนคำนั้นๆได้ถูกต้อง

ประภาศรี สีหอำไพ (๒๕๒๔: ๓๔๙) เสนอวิธีฝึกการเขียนสะกดคำให้แก่ นักเรียนสรุปได้ ดังนี้

๑. แบ่งกลุ่มให้ค้นหาคำในเรื่องที่นำมาแลกเปลี่ยนกันบอกและเฉลยพร้อมทั้งเก็บคะแนนไว้
๒. รวบรวมคำศัพท์ไว้ในสมุด เรียบเรียงไว้เป็นหมวดหมู่ เช่น เรียงตามลำดับพยัญชนะ
๓. ครูบอกให้เขียนแล้วตรวจโดยใช้บัตรคำและพจนานุกรม
๔. แข่งขันการสะกดคำยากบนกระดานดำ
๕. ใช้เอกสารประกอบให้เลือกคำที่สะกดถูก
๖. นำเกณฑ์การเขียนตัวสะกดมาแต่งเป็นคำประพันธ์เพื่อให้จำได้ง่ายขึ้น
๗. ฝึกการเขียนเรียงความแล้วให้ใช้พจนานุกรมตรวจตัวสะกดการันต์ของตนเองหรือของเพื่อน
๘. หาประโยคหรือข้อความสั้นๆ มาให้เติมศัพท์
๙. เขียนรายงานคำที่มักสะกดผิด
๑๐. นำเนื้อหาจากหลักภาษาไทย เช่น คำไทยที่มาจากภาษาบาลีสันสกฤต คำสมาส คำสนธิ คำควบกล้ำ ฯลฯ มาแต่งประโยคแล้วรวบรวมไว้
๑๑. กำหนดคำศัพท์ให้นำมาเขียนเป็นประโยคหรือเรื่อง
๑๒. ตรวจแก้ไขตัวสะกดในการฝึกเขียนทุกครั้ง ไม่ควรปล่อยให้ นักเรียนเขียนสะกดผิดไว้โดยไม่แก้ไขสุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์พรรย์ (๒๕๒๓ : ๑๒๐ - ๑๒๑) เสนอแนะการจัดกิจกรรมในการสอนเขียนสะกดคำในระดับมัธยมศึกษา โดยสรุปได้ ดังนี้
 ๑. ทำบัญชีคำยากแจกให้นักเรียนได้ศึกษา แต่ละสัปดาห์นำคำเหล่านั้นมาให้ นักเรียนเขียนเป็นคำ ๆ แล้วให้ตรวจคำตอบเองหรือแลกเปลี่ยนตรวจก็ได้
 ๒. ให้นักเรียนแต่งประโยคซึ่งประกอบด้วยคำที่มักสะกดผิด แล้วให้นักเรียน บอกให้เพื่อนเขียนตาม จากนั้นก็บอกคำเฉลยที่ถูกต้องด้วย
 ๓. แบ่งหมู่ นักเรียนเพื่อแข่งขันเขียนคำหรือข้อความที่ยาก
 ๔. แจกบัญชีคำที่เขียนถูกและผิดปนกัน แล้วให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย ถูก - ผิด หน้าคำนั้นๆ
 ๕. นำคำยากมาแต่งเป็นแบบสอบถามแบบให้เลือกตอบ แล้วให้นักเรียนทำ เครื่องหมายหน้าคำตอบที่ถูก
 ๖. กำหนดให้นักเรียนทำบัญชีคำยากเรียงตามลำดับตัวอักษร
 ๗. แจกข้อความสั้นๆ ซึ่งประกอบด้วยคำยากที่เขียนสะกดถูกและผิดปนกัน
 ให้นักเรียนหาคำที่สะกดผิดแล้วแก้ไขให้ถูกต้อง คนที่ไม่แน่ใจให้เปิดดูในพจนานุกรม จากข้อเสนอแนะการฝึกทักษะการเขียนจะเห็นได้ว่า ครูต้องใช้กิจกรรมหลากหลาย เพื่อเร้าให้นักเรียนเกิดความสนุกสนานในการเขียนสะกดคำ มีความตั้งใจที่จะฝึกทักษะและหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ ก็จะช่วยให้จดจำคำต่าง ๆ ได้ และเขียนได้ถูกต้อง

๑.๖ งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำ

ไพจิตร วัฒนากุล (๒๕๑๗ : ๑๓๗) ได้ศึกษาสาเหตุของการเขียนสะกดการันต์ผิดและเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดการันต์ระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ แผนกศิลปะกับแผนกวิทยาศาสตร์ ในภาคการศึกษา ๗ ผลการวิจัยด้านความสามารถพบว่า

๑. นักเรียนในแผนกเดียวกัน นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีความสามารถทางการเขียนสะกดการันต์ดีกว่านักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำ
๒. นักเรียนหญิงแผนกศิลปะมีความสามารถในการเขียนสะกดการันต์ดีกว่านักเรียนชายทั้งแผนก
๓. นักเรียนหญิงแผนกวิทยาศาสตร์มีความสามารถสูงกว่านักเรียนชายในแผนกเดียวกัน

๔. เมื่อเปรียบเทียบระหว่างเพศเดียวกันทั้งแผนก นักเรียนศิลปะกับวิทยาศาสตร์มีความสามารถในการเขียนสะกดการันต์ไม่แตกต่างกัน

๕. นักเรียนแผนกศิลปะมีแนวโน้มที่จะเขียนสะกดการันต์ได้ดีกว่าแผนกวิทยาศาสตร์

งามจิตต์ อำไพ (๒๕๒๓ : ๙๕) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดการันต์ระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ในกรุงเทพมหานคร เป็นนักเรียนชาย ๒๐๘ คน นักเรียนหญิง ๒๐๘ คน และในเขตการศึกษา ๑ เป็นนักเรียนชาย ๒๐๕ คน นักเรียนหญิง ๑๙๘ คน รวมทั้งสิ้น ๘๑๙ คน ผลการวิจัย พบว่า

๑. นักเรียนหญิงมีความสามารถในการเขียนสะกดการันต์สูงกว่านักเรียนชาย

๒. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงในกรุงเทพมหานครมีความสามารถในการเขียนสะกดการันต์สูงกว่านักเรียนหญิงและชายในเขตการศึกษา ๑

มณฑนา วัฒนอนอม (๒๕๒๓ : ๗๔ – ๗๕) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการสอนซ่อมเสริมทักษะการเขียนสะกดคำและวิธีสัมพันธ์ทักษะ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างกลุ่มละ ๒๐ คน ผลการวิจัยพบว่า

๑. นักเรียนทั้งสองกลุ่มที่เรียนซ่อมเสริมด้วยวิธีสะกดคำและวิธีสัมพันธ์ทักษะทำคะแนนทดสอบหลังการเรียนซ่อมเสริมแตกต่างกัน จากคะแนนทดสอบก่อนเรียนซ่อมเสริมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ แสดงว่าการสอนซ่อมเสริมช่วยแก้ปัญหานักเรียนที่บกพร่องในทักษะการเขียนสะกดคำได้

๒. ผลการเปรียบเทียบการสอนซ่อมเสริมทักษะการสะกดคำด้วยวิธีฝึกการสะกดคำกับวิธีสัมพันธ์ทักษะปรากฏว่าในผลต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แสดงว่าการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีสัมพันธ์ทักษะให้ผลดีกว่าการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีการสะกดคำ

๓. นักเรียนส่วนใหญ่มีความรู้สึกในทางที่ดีต่อการสอนซ่อมเสริม

ยุพิน อินทะยะ (๒๕๒๕ : ๕๙ – ๙๓) ได้ศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ในจังหวัดเชียงใหม่ โดยศึกษากลุ่มตัวอย่างประชากร ซึ่งเป็นนักเรียนชาย ๑๔๑ คน นักเรียนหญิง ๒๐๑ คน รวมทั้งสิ้น ๓๔๒ คน ผลการวิจัยพบว่า

๑. ความสามารถทางการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำคิดเป็นร้อยละ ๕๖

๒. นักเรียนหญิงมีความสามารถในการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนชาย

๓. นักเรียนที่ศึกษาในโรงเรียนขนาดกลางและขนาดใหญ่มีความสามารถทางการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่เคยศึกษาในโรงเรียนขนาดเล็ก

๔. ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างประเภทและขนาดของโรงเรียนต่อความสามารถทางการเขียนสะกดคำภาษาไทย

สุมาลี โกศลสมบัติ (๒๕๒๕ : ๕๗ – ๖๑) ได้ศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชาย ๑๙๐ คน นักเรียนหญิง ๒๒๐ คน รวมทั้งสิ้น ๔๑๐ คน ผลการวิจัยพบว่า

๑. ความสามารถทางการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำคือ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ ๕๘.๑๖

๒. นักเรียนหญิงมีความสามารถทางการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนชาย

๓. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ๆ มีความสามารถทางการเขียนสะกดคำภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางและระดับต่ำ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางมีความสามารถทางการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ

บุญปก อ่อนเฒ่า (๒๕๒๘ : ๖๑) ได้ศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในกรุงเทพมหานครพบว่า ความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนอยู่ในเกณฑ์ปานกลางคิดเป็นร้อยละ ๖๗.๐๗

สุภาพ ดวงเพชร (๒๕๓๓ : ๗๒) ได้เปรียบเทียบความสามารถและความคงทนในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำกับการใช้แบบฝึกหัดตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำกับการใช้แบบฝึกหัดตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

พงศ์จันทร์ ปิ่นสุวรรณ (๒๕๐๒ : ๒ - ๓) ได้ศึกษาเรื่องการวิเคราะห์แบบของการเขียนสะกดการันต์และพยางค์ในภาษาไทยจากบรรดาคำในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พบว่ามีสาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความยุ่งยากหลายประการคือ

๑. ธรรมชาติของภาษาซึ่งมีสัญลักษณ์ คือ พยัญชนะ ๔๔ ตัว แต่มีเสียงเพียง ๒๑ เสียง จึงทำให้เสียงซึ่งใช้ตัวอักษรแทนได้หลายตัว หรือตัวอักษรตัวเดียวกันสามารถแทนได้หลายเสียง

๒. ความไม่แน่นอนเกี่ยวกับการถ่ายทอดเสียงลงเป็นตัวอักษร เพราะภาษาไทยมีวิธีเขียนได้หลายแบบ อาทิคำที่มีความหมายต่างกันแต่เสียงเดียวกัน เช่น คำ ข้ำ ข่า

๓. ภาษาไทยยืมคำจากต่างประเทศมาใช้มาก และยังมีวิธีการเขียนแทนเสียงหรือถ่ายทอดรูปเขียนจากภาษาเดิมมาใช้ด้วย โดยมีแนวโน้มที่จะรักษาหรือถ่ายทอดรูปของการเขียนแบบเดิมไว้ ซึ่งมักจะไม่ตรงตามอักขรวิธีของไทยตามปกติ จึงทำให้มีการเขียนซับซ้อนและมากแบบยิ่งขึ้น

๔. ในพจนานุกรมมีคำจำนวนหนึ่งซึ่งมีวิธีการเขียนที่ต่างไปจากเสียงพูดซึ่งมีผู้ใช้อยู่ในภาษาปัจจุบัน เช่น ประณิต อีหุลยดูแลก ทำให้การเขียนคำเหล่านี้ผิดไปจากพจนานุกรมได้ง่าย และนอกจากนี้ยังปรากฏคำซึ่งไม่มีที่ใช้ในปัจจุบันเลย หรือคำจำนวนมากที่มีใช้และเป็นที่ยอมรับกันในภาษาปัจจุบัน แต่ไม่ปรากฏในพจนานุกรมจึงไม่อาจจะกำหนดได้แน่นอนว่ามีวิธีเขียนอย่างไร

วิสุทธิ บุษยกุล (๒๕๒๕) ได้เสนอแนะถึงสาเหตุที่ทำให้ภาษาผิดเมื่อประชุมสัมมนาเรื่อง “ปัญหาการใช้ภาษาไทย” สรุปได้ว่าผู้ใช้ภาษาถือความสะดวกของตนในการพูดและเขียน ลักษณะส่วนบุคคลหรือความนิยมทางสังคมบางประการที่เกี่ยวกับ เพศ วัย อาชีพของผู้ใช้ภาษา และการยืมคำจากต่างประเทศมาใช้ในภาษาไทย เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาทางการเขียนสะกดคำทั้งสิ้น

สาเหตุที่ทำให้นักเรียนเขียนสะกดคำผิดจากความคิดเห็นของนักการศึกษาไทยดังกล่าวมาแล้วข้างต้นสรุปได้ว่า ประการแรกเป็นสาเหตุจากสภาพร่างกายของนักเรียนเอง เช่น สุขภาพ เพศ วัย ประการที่สองเป็นสาเหตุที่เกิดจากสภาพแวดล้อมของตัวนักเรียน เช่น เกิดจากลักษณะของภาษาไทยที่ยืมคำภาษาอื่น ๆ มาใช้มีหลักเกณฑ์มากมายที่จะจำ นักเรียนขาดการฝึกฝนด้านการเขียน มีการเปลี่ยนแปลงหลักเกณฑ์ของอักขรวิธีและการใช้แนวเทียบที่ผิด เป็นต้น

๑.๗ งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำ

อาร์รอน (Arron. ๑๙๕๙ : ๔๓๑) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนสะกดคำของเด็กระดับชั้นปีที่ ๔ กับชั้นปีที่ ๘ โดยสร้างแบบทดสอบทั้งหมด ๖๐ คำ นำไปทดสอบกับกลุ่มทดลอง ซึ่งเป็นเด็กระดับชั้นปีที่ ๔ จำนวน ๕๗ คน ระดับชั้นปีที่ ๘ จำนวน ๕๔ คน จากนั้นได้นำแบบทดสอบมาวิเคราะห์ความเชื่อมั่นดังนี้ เด็กระดับชั้นปีที่ ๔ แบบทดสอบมีค่าความเชื่อมั่น .๙๗ และระดับชั้นปีที่ ๘ แบบทดสอบมีค่าความเชื่อมั่น .๙๖ และได้ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างระดับชั้นปีที่ ๔ จำนวน ๑๙๓ คน ระดับชั้นปีที่ ๘ จำนวน ๑๗๔ คน เพื่อหาผลสัมฤทธิ์การสะกดคำผลการศึกษาพบว่า

๑. เด็กที่สามารถออกเสียงเป็นพยางค์ได้ดีนั้น จะเป็นเด็กที่เขียนสะกดคำได้ดีด้วย

๒. สถิติปัญหาของเด็กสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำของเด็กได้ นั่นคือเด็กที่สถิติปัญหาสูงมีผลสัมฤทธิ์ทางการสะกดคำสูง และเด็กที่มีสถิติปัญหาลดมีผลสัมฤทธิ์ทางการสะกดคำต่ำ

ฮอร์น (Horn. ๑๙๖๐ : ๒๑๓) ได้ทำการศึกษาเรื่องการเขียนสะกดคำในโรงเรียนมัธยมศึกษาพบว่า เด็กมักสะกดผิดตัวมาก โดยเฉพาะเด็กในระดับ ๔ - ๑๒ ปี ซึ่งแสดงถึงความไม่สนใจในการใช้ภาษา เขากล่าวว่า การเขียนผิดนั้นทำให้ผู้อ่านมีความรู้สึกว่าคนเขียนไม่มีความสามารถ

ชาร์ท (Schwartz. ๑๙๗๖ : ๘๐๒๘ - A) ได้ศึกษาถึงความสามารถด้านพัฒนาการของนักเรียนที่ได้รับความรู้เรื่องการสะกดคำโดยการผันคำ และการสะกดการันต์ในนักเรียนระดับ ๒ ถึงระดับ ๕ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างระดับละ ๔๐ คน ใน ๔๐ คนนี้จัดแบ่งเป็นนักเรียนที่สะกดคำเก่ง และไม่เก่งกลุ่มละ ๒๐ คน เท่า ๆ กัน เครื่องมือที่ใช้คือแบบทดสอบแบบเลือกตอบ ซึ่งเกี่ยวกับคำที่ไม่มีความหมายและในการเขียนตามคำบอกที่เกี่ยวกับคำที่ไม่มีความหมาย ผลปรากฏว่านักเรียนทั้งกลุ่มสะกดเก่งและไม่เก่งมีแนวโน้มในการพัฒนาการด้านสะกดคำดีขึ้น

เดลลี่ (Dailey. ๑๙๗๖ : ๕๖๖๗ - A) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการสะกดคำของนักเรียนระดับ ๓ ถึงระดับ ๖ โดยใช้การสอนแบบสะกดการันต์แบบเดิมกับการสอนแบบเรียงตามลำดับอักษรก่อนในโรงเรียนชุมชนครอว์ฟอร์ดวิลล์ (Crawfords Vilyle Community School) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่เรียนด้วยแบบเรียงตามลำดับอักษรก่อน ๖๑ คน นักเรียนที่เรียนด้วยแบบสะกดการันต์แบบเดิม ๑๐๐ คน มีการทดสอบโดยให้ดูภาพยนตร์เรียบร้อยแล้วเขียนเรียงความบรรยายถึงสิ่งที่เห็นในภาพยนตร์ พบว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนทั้งสองแบบนั้นได้คะแนนการสะกดคำไม่แตกต่างกัน แต่การสอนแบบเรียงตามลำดับอักษรก่อนได้ผลดีทุกระดับ ส่วนการสอนแบบสะกดการันต์ตามแบบเดิม จะได้ผลดีในระดับ ๔ ถึงระดับ ๖

คาทาลาโน (Catalano. ๑๙๗๖ : ๔๙๘๓ - A) ได้ศึกษาถึงความแตกต่างของความเข้าใจในการอ่าน และคะแนนคำศัพท์ของนักเรียนที่ใช้การสะกดคำในเนื้อเรื่องที่กำหนดให้กับนักเรียน ที่ไม่ได้ใช้การสะกดคำในเนื้อเรื่องที่กำหนดให้ โดยได้ทำการทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ๖ โรงเรียน ใช้เวลาในการทดลอง ๗ สัปดาห์ ในแต่ละโรงเรียนจะมีกลุ่มทดลองซึ่งเรียนสะกดคำและความหมายของคำในเนื้อเรื่องที่กำหนดให้ และกลุ่มควบคุมจะเรียนตามโครงการ ซึ่งไม่มีเนื้อเรื่องกำหนดให้ ผลปรากฏว่าทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมได้ผลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อลสัน (Olson. ๑๙๗๐ : ๑๑๗๔ - A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการออกเสียงคำที่สอนและคำที่ไม่สอน ซึ่งแบ่งการสะกดคำที่สม่ำเสมอกับนักเรียนระดับ ๒ จำนวน ๔๓๖ คน โดยใช้คำมาทดสอบจำนวน ๒๓๐ คำ แบ่งเป็นคำที่สะกดคำสม่ำเสมอและสะกดไม่สม่ำเสมออย่างเท่า ๆ กันพบว่า

๑. ชนิดของคำ ความสามารถในการอ่าน คำที่ใช้สม่ำเสมอและเพศมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๒. จากการทดสอบคำที่สอนนักเรียนจะมีการออกเสียงได้ถูกต้องเกือบสองเท่าของคำที่ไม่ได้สอน

๓. นักเรียนมีความสามารถในการอ่านสูงจะออกเสียงคำต่าง ๆ ได้ถูกต้องเกือบสองเท่าของนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ

๔. คำที่นักเรียนได้สะกดอย่างสม่ำเสมอจะมีการออกเสียงได้ดีและถูกต้องมากกว่าคำ ที่นักเรียนสะกดอย่างไม่สม่ำเสมอ

๕. ชนิดของคำและความสามารถในการอ่านมีการปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

๖. ชนิดของคำและคำที่ใช้อยู่เสมอจะมีปฏิสัมพันธ์กัน

๗. นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่ำจะรู้สึกว่าคำที่ไม่ได้สอนยากกว่าคำที่สอนกันน้อย เมื่อมีการสอน และมีความแตกต่างกันมากเมื่อไม่ได้สอนคำเหล่านั้น

พาสซานันตี (P assanante. ๑๙๗๖ : ๕๖) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการสอนสะกดคำโดยใช้การสอนแบบตามลำดับอักษร (i.t.a.) และแบบตามลำดับอักษรแบบเดิมกับนักเรียนในระดับ ๑ ถึงระดับ ๗ แล้วเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการสะกดคำโดยใช้แบบทดสอบการอ่านหนึ่งฉบับ และแบบทดสอบการเขียนสะกดคำสองฉบับ พบว่าผลการสอนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและความสามารถในการสะกดคำนั้น มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและยังให้ความคิดเห็นว่า การสะกดคำนั้นจะช่วยการอ่านและการเขียนได้ดีอีกด้วย

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำสรุปว่า การเขียนสะกดคำเป็นพื้นฐานของการเขียนที่ต้องฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ คำที่จะนำมาใช้สอนต้องเกี่ยวข้องกับตัวนักเรียน และผลวิจัยยังพบว่านักเรียนที่มีความสามารถในการเขียนสะกดคำอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำ นักเรียนเก่งหรืออ่อนมีโอกาสเขียนผิดเท่า ๆ กัน นอกจากนี้การสอนสะกดคำควรใช้วิธีสอนหลายรูปแบบ แต่ยังไม่สามารถชี้ชัดลงไปได้ว่าแบบใดดีที่สุด

ฮอร์น (Horn. ๑๙๖๐ : ๑๓๓๗ – ๕๔) กล่าวว่า การสะกดคำผิดมีผลมาจากการเปลี่ยนแปลงในเรื่องการออกเสียงด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเสียงสระและการเปลี่ยนแปลงอื่น ๆ ดังนี้คือ

๑. การเปลี่ยนแปลงในเรื่องเสียงรัว
๒. ภาษาถิ่นหรือภาษาเฉพาะท้องถิ่น
๓. การเพิ่มและการเลิกใช้ตัวอักษรบางตัว
๔. นักเขียนและสิ่งพิมพ์มีอิทธิพลต่อการสะกดคำ

ฮัมเมอร์ (Hymer. ๑๙๖๓ : ๕๗๓ – A) ได้กล่าวว่า จากการวิเคราะห์และศึกษาเหตุผลในการเขียนสะกดผิดของนักเรียนเกรด ๔ และเกรด ๕ พบว่าคำที่นักเรียนเขียนผิดเป็นคำที่นักเรียนไม่เคยเห็นมาก่อนซึ่งมีทั้งคำพยางค์เดียวและสองพยางค์

จอห์นสัน (Johnson. ๑๙๗๙ : ๖๒๑๗ – A) ได้ศึกษาการเขียนสะกดคำและเหตุผลที่นักเรียนเกรด ๕ เคยเขียนคำที่ใช้เสมอ พบว่า นักเรียนเขียนสะกดคำผิดเพราะออกเสียงผิดและเขียนผิดเพราะมีประสบการณ์มาผิด ๆ

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสาเหตุของการเขียนสะกดคำผิดของต่างประเทศพบว่า ธรรมชาติของภาษา ครู วิธีสอน และนักเรียนต่างก็มีส่วนที่เป็นสาเหตุของการเขียนสะกดคำผิดทั้งสิ้น แต่ปัญหาสำคัญคือ นักเรียนขาดความเอาใจใส่ ไม่เห็นความสำคัญในการเขียนสะกดคำให้ถูกต้องทำให้เกิดผลเสียในด้านการใช้ภาษา

๒. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะ

๒.๑ ความหมายของแบบฝึกทักษะ

การที่จะเรียนภาษาไทยได้นั้นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งคือการฝึกฝนจนเกิดความชำนาญ และให้ผู้เรียนสามารถใช้ทักษะทางภาษาได้คล่องแคล่วและมีประสิทธิภาพ ดังที่ กมล ดิษฐกมล (๒๕๐๙ : ๑๖) ได้กล่าวถึงกลวิธีการสอนวิชาทักษะไว้ว่า หัวใจของการสอนวิชาทักษะอยู่ที่การฝึก (Drill) การฝึกอย่างถูกวิธีเท่านั้นจะทำให้เกิดความชำนาญ ทักษะทางด้านภาษาเป็นวัตถุประสงค์สำคัญของการสอน ภาษา ลำดับขั้นของการฝึกมีดังนี้

๑. ให้นักเรียนเข้าใจวิธีการเสียก่อน
๒. เมื่อแน่ใจว่านักเรียนเข้าใจวิธีการแล้วจึงลงมือฝึกโดยการให้ทำแบบฝึกหัดหรือกิจกรรมเพื่อฝึกทักษะที่ต้องการ
๓. ฝึกบ่อย ๆ อย่างสม่ำเสมอไม่ทิ้งระยะจนนักเรียนลืม
๔. แบบฝึกหรือกิจกรรมการฝึกทักษะจำเป็นต้องทำซ้ำ ๆ กัน แต่ทั้งนี้ครูควรพลิกแพลงให้แบบฝึกหรือกิจกรรมมาในรูปแบบต่าง ๆ กัน เพื่อนักเรียนจะได้ไม่เบื่อต่อการฝึกนั้น ๆ
๕. ติดตามผลเพื่อสังเกตดูความก้าวหน้าของนักเรียนภายหลังการฝึกไปแล้วในระยะเวลาหนึ่ง การติดตามผลจะช่วยให้ครูทราบว่านักเรียนคนไหนมีทักษะเกิดขึ้นมากน้อยเพียงใด และช่วยแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคลซึ่งไม่เหมือนกัน อย่าปล่อยให้ข้อบกพร่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ผ่านไป โดยถือว่าไม่สำคัญ เพราะนักเรียนจะติดเป็นนิสัย นอกจากนี้ยังรวมถึงการเอาใจใส่ของครูในการควบคุมการฝึกอย่างใกล้ชิด ไม่ควรปล่อยให้เด็กไปฝึกกันเองโดยครูไม่ตรวจแบบฝึกหัด

๒.๒ การสร้างแบบฝึกทักษะ

แบบฝึกทักษะเป็นเครื่องมือและอุปกรณ์สำคัญที่จะช่วยให้การเรียนการสอนบรรลุตามวัตถุประสงค์ได้อย่างถูกต้อง รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเรียนการสอนที่เกี่ยวกับการฝึกทักษะต่าง ๆ การเขียนเป็นการฝึกทักษะทางภาษา การเรียนแต่เฉพาะในบทเรียนเพียงอย่างเดียวย่อมไม่เพียงพอที่จะทำให้นักเรียนเกิดทักษะทางการเขียนสะกดคำได้อย่างดี ครูจึงต้องสร้างและนำแบบฝึกไปใช้ในการเรียนการสอน ดังนั้นครูจึงจำเป็นต้องมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการสร้างแบบฝึก เพื่อที่จะสามารถสร้างแบบฝึกที่ดีและมีประสิทธิภาพสูง เหมาะสมกับระดับความรู้ความสามารถของนักเรียน มีนักการศึกษาและผู้รู้กล่าวถึงความสำคัญและเสนอแนะหลักการสร้างแบบฝึกที่ดีไว้หลายประการสรุปได้ ดังนี้

ก่อ สวัสดิพานิชย์ (๒๕๑๔ : ๒๐) เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกทักษะไว้ว่า ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงสิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

๑. ครูต้องเตรียมแบบฝึกให้ตอบว่าจะใช้แบบฝึกแบบใดและแบบฝึกนั้น ๆ จะช่วยฝึกทักษะทางภาษาจนเด็กสามารถนำทักษะไปฝึกนั้นไปใช้ในชีวิตประจำวันได้หรือไม่อย่างไร
๒. ใช้แบบฝึกสั้นแต่หลายแบบ เพื่อฝึกทักษะในเรื่องเดียวกันเด็กจะไม่เบื่อ แต่เกิดความสนุกสนานและมีความแม่นยำในเรื่องที่จะฝึก
๓. ฝึกสภาพการณ์ที่แตกต่างกัน เช่น จับคู่หัวใจ เก็บผลไม้ เป็นต้น
๔. การประเมินผลนั้นต้องประเมินเพื่อดูความก้าวหน้าของเด็ก และเพื่อประเมินค่าแบบฝึกว่า จะช่วยให้เด็กก้าวหน้าเพียงใด ถ้าเด็กไม่มีความก้าวหน้าครูต้องสนใจที่จะค้นหาสาเหตุว่าเป็นเพราะอะไร
๕. การประเมินผลนั้นไม่ควรนำเด็กไปเปรียบเทียบกับกลุ่ม แต่ควรให้เด็กได้ เปรียบเทียบกับตัวเอง

นิภา เล็กบำรุง (๒๕๑๘ : ๑๔ – ๑๕) ได้กล่าวถึงหลักการให้แบบฝึกแก่นักเรียนไว้ว่า ครูควรมีหลักในการให้แบบฝึกเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่นักเรียน ดังนี้

๑. แบบฝึกต้องแจ่มแจ้งและแน่นอน ครูต้องอธิบายวิธีทำอย่างชัดเจนให้นักเรียนเข้าใจถูกต้อง และกำหนดขอบเขตให้แน่นอนไม่กว้างขวางเกินไป

๒. ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย เหมาะกับวัยและพื้นฐานความรู้ของนักเรียน

๓. แบบฝึกควรเป็นเรื่องที่นักเรียนได้เรียนมาแล้ว เพราะความรู้หรือประสบการณ์เดิมย่อมเป็นรากฐานหรือประสบการณ์ที่ช่วยให้นักเรียนเข้าใจได้ง่ายและสะดวกขึ้น

๔. ชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจถึงความสำคัญของแบบฝึก เพื่อให้นักเรียนมองเห็นคุณค่าอันเป็นเครื่องเร้าใจให้นักเรียนทำสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

๕. ครูต้องเร้าความสนใจของนักเรียนให้มีต่อแบบฝึกทักษะ

๖. ครูควรเป็นผู้ตั้งปัญหาขึ้นและปัญหานั้นไม่ยากเกินความสนใจของนักเรียน แต่เร้าใจให้อยากรู้อยากเห็นและยั่วให้นักเรียนแก้ปัญหา

๗. การให้นักเรียนรู้เค้าโครงเสียก่อนจะเป็นเครื่องเร้าให้นักเรียนให้ทำต่อไปจนสำเร็จ

๘. เนื่องจากนักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกัน แบบฝึกทักษะที่กำหนดสำหรับนักเรียนแก่นักเรียนปานกลาง และนักเรียนอ่อนนั้นควรยากง่ายต่างกัน แต่ถ้าให้แบบฝึกอย่างเดียวกันก็ควรพิจารณาด้านคุณภาพของแบบฝึกทักษะให้แตกต่างกันหรือให้เด็กที่เรียนอ่อนมีเวลามากกว่า

นวลใย หนูมี (๒๕๒๙ : ๓๔ – ๓๕) ให้ข้อเสนอแนะว่าการฝึกเขียนสะกดคำไม่ควรเกินครั้งละ ๑๐ คำ เพื่อให้นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง และไม่เบื่อหน่าย แบบฝึกควรมีความยากง่ายเหมาะสมกับวุฒิภาวะและความสามารถของผู้เรียน แบบฝึกควรมีกิจกรรมหลาย ๆ อย่าง และควรคำนึงถึงเวลาที่ใช้ในการฝึกด้วย ควรมีการเปรียบเทียบการสอนโดยใช้แบบฝึกกับเครื่องมืออื่น ๆ ผู้วิจัยแบ่งเนื้อหาของการฝึกออกเป็น ๘ ชุด ดังนี้

ชุดที่ ๑ ฝึกการสะกดคำที่ประวิสรรชนีย์

ชุดที่ ๒ ฝึกการเขียนสะกดคำที่ใช้ตัวการันต์และคำไม่ใช่ตัวการันต์

ชุดที่ ๓ ฝึกการเขียนสะกดคำที่ใช้ตัวการันต์

ชุดที่ ๔ ฝึกการเขียนสะกดคำที่ใช้ไม้หันอากาศ และ รร

ชุดที่ ๕ ฝึกการเขียนสะกดคำที่ใช้ตัวสะกดในมาตราแม่กด

ชุดที่ ๖ ฝึกการเขียนสะกดคำที่ใช้ตัวสะกดในมาตราแม่กน

ชุดที่ ๗ ฝึกการเขียนสะกดคำที่ใช้อักษรควบกล้ำ

ชุดที่ ๘ ฝึกการเขียนสะกดคำที่มีอักษรนำ

จากข้อเสนอแนะของนักการศึกษาเกี่ยวกับหลักการสร้างแบบฝึก และหลักการสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำต่าง ๆ ดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าการสอนทักษะการเขียนสะกดคำนั้น ควรจัดให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกทักษะซ้ำ ๆ กันหลาย ๆ ครั้ง โดยจัดกิจกรรมให้หลากหลายเพื่อให้นักเรียนเกิดความสุขสนุกสนานในการฝึก และควรจัดเนื้อหาการสอนสะกดคำที่เป็นประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันของนักเรียน

๒.๓ หลักการทางจิตวิทยาในการสร้างแบบฝึกทักษะ

ในการสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำเพื่อใช้ในการสอนนั้น ต้องใช้หลักการทางจิตวิทยาการศึกษาเข้าช่วย เพื่อให้แบบฝึกที่สร้างขึ้นนั้นมีความสมบูรณ์ เหมาะที่จะนำไปใช้กับนักเรียนให้สอดคล้องกับวัย ความสามารถ ความสนใจของนักเรียน หลักจิตวิทยาการศึกษาที่เกี่ยวข้องมีหลายประการ ดังที่พรณี ชูทัย (๒๕๒๒ : ๑๔๒) ได้สรุปแนวความคิดของนักจิตวิทยาการศึกษาไว้ ดังต่อไปนี้

๑. กฎแห่งผล หมายถึง หลักการของธอร์นไคค์ที่ว่า การกระทำใด ๆ ก็ตามถ้าเป็นสิ่งที ผู้กระทำพึงพอใจก็จะทำพฤติกรรมนั้น ๆ ซ้ำอีก ในทางตรงข้ามการกระทำใด ๆ ถ้ามีผลที่ไม่เป็นที่น่าพอใจ ผู้กระทำจะเลิกทำพฤติกรรมนั้น ดังนั้นแบบฝึกที่สร้างขึ้นตามหลักจิตวิทยาข้อนี้จึงต้องให้นักเรียนสามารถทำ แบบฝึกนั้นได้พอสมควร มีค่าเฉลี่ยให้นักเรียนสามารถตรวจคำตอบได้หลังจากทำแบบฝึกเสร็จแล้ว

๒. การฝึกหัด หมายถึง สรุปผลจากการทดลองของวัตสันที่ว่า การเรียนรู้เกิดจากการฝึกหัด และความใกล้ชิด โดยเฉพาะการฝึกหัดนั้นเป็นการแสดงพฤติกรรมเพื่อตอบสนองต่อสิ่งเร้าหนึ่งซ้ำ ๆ เพื่อให้จำ ได้คงทน ซึ่งเป็นเรื่องจำเป็นในการฝึกทักษะต่าง ๆ ดังนั้นการสร้างแบบฝึกตามหลักจิตวิทยานี้จึงควรเน้นให้มีการกระทำซ้ำ ๆ เพื่อให้จำคำได้นานและสามารถเขียนได้ถูกต้อง เพราะการเขียนเป็นทักษะที่ต้องฝึกหัดอยู่ เสมอ

๓. การเสริมแรง หมายถึง หลักการของธอร์นไคค์ที่ว่า การกระทำใด ๆ ถ้าได้รับการเสริมแรง จะทำให้มีแนวโน้มให้เกิดการกระทำนั้น ๆ อีก ส่วนการกระทำใด ๆ ที่ไม่ได้รับการเสริมแรงย่อมลดความถี่ของ การกระทำนั้น ๆ ให้ห่างและหายไป ดังนั้นการเรียนการสอนของผู้เรียนมีปัญหาอยู่แล้ว ครูจึงควรเสริมแรง ด้วยการให้กำลังใจอย่างดีแก่นักเรียน เพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้สึภาคภูมิใจในตนเอง และรู้สึกประสบ ผลสำเร็จในงานที่ทำ

๔. แรงจูงใจ เป็นสิ่งสำคัญในการเรียน ครูต้องรู้จักกระตุ้นให้นักเรียนตื่นตัว อยากรู้ อยาก เรียน แบบฝึกที่น่าสนใจจะเป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่งที่ทำให้นักเรียนอยากทำอยากฝึกและเกิดการเรียนรู้

นอกจากนี้สุจิต เพียรชอบ (๒๕๒๓ : ๕๒) ได้ศึกษาหลักจิตวิทยาที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนซึ่งสามารถนำไปใช้ในการสร้างแบบฝึกได้ ดังต่อไปนี้

๑. กฎการเรียนรู้ของธอร์นไคค์เกี่ยวกับกฎการฝึกหัดที่สอดคล้องกับการทดลองของวัตสัน นั้นคือสิ่งใดก็ตามที่มีการฝึกหัดหรือกระทำบ่อย ๆ ย่อมทำให้ผู้ฝึกคล่องแคล่ว สามารถทำได้ดี ในทางตรงกันข้ามสิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้รับการฝึกหัด ทอดทิ้งไปนานแล้วย่อมทำได้ไม่ดีเหมือนเดิม ต่อเมื่อมีการฝึกฝนหรือ กระทำซ้ำ ๆ ก็จะช่วยให้เกิดทักษะเพิ่มขึ้น

๒. ความแตกต่างระหว่างบุคคลเป็นสิ่งที่ครูกำหนดด้วยว่านักเรียนแต่ละคนมีความรู้ ความถนัด ความสามารถ และความสนใจที่ต่างกัน ฉะนั้นในการสร้างแบบฝึกจึงควรพิจารณาถึงความเหมาะสม ไม่ยาก หรือง่ายจนเกินไป และควรมีหลายแบบ

๓. การจูงใจผู้เรียนนั้นครูสามารถทำได้โดยการจัดแบบฝึกจากง่ายไปหายาก เพื่อดึงดูดความ สนใจของนักเรียน เป็นการกระตุ้นให้ติดตามต่อไป และทำให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการทำแบบฝึก นอกจากนั้นการใช้แบบฝึกสั้น ๆ จะช่วยไม่ให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย

๔. การนำสิ่งที่มีความหมายต่อชีวิตและการเรียนรู้มาให้นักเรียนได้ทดลองทำภาษาที่ใช้พูดใช้ เขียนในชีวิตประจำวันจะทำให้ผู้เรียนได้เรียน และทำแบบฝึกสิ่งที่ใกล้ตัว นอกจากจะจำได้แม่นยำแล้ว นักเรียนยังสามารถนำหลักและความรู้ที่ได้รับไปใช้ประโยชน์ได้อีกด้วย

หลักจิตวิทยาดังกล่าวมาแล้วข้างต้นจะช่วยเป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกที่ดีและน่าสนใจ เหมาะกับวัย และความสามารถของนักเรียน ทั้งช่วยให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างสนุกสนาน นักเรียนมีความพอใจที่จะเรียนและประสบผลสำเร็จในการเรียนนั้น

๒.๔ ลักษณะของแบบฝึกที่ดี

ในการสร้างแบบฝึกสำหรับเด็กมีองค์ประกอบหลายประการ ซึ่งนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับลักษณะของแบบฝึกที่ดีไว้ ดังนี้

ศศิธร สุทธิแพทย์ (๒๕๑๘ : ๗๒) ได้ศึกษาพบว่าแบบฝึกที่นักเรียนสนใจและกระตือรือร้นที่จะทำ เป็นแบบฝึกที่มีลักษณะดังนี้

๑. ใช้หลักจิตวิทยา
๒. สำนวนภาษาง่าย
๓. ให้ความหมายต่อชีวิต
๔. คิดได้เร็วและสนุก
๕. ปลุกความสนใจ
๖. เหมาะกับวัยและความสามารถ
๗. อาจศึกษาด้วยตนเอง

นิตยา ฤทธิ์โยธี (๒๕๒๐ : ๑) กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกที่ดีไว้ ดังนี้

๑. เกี่ยวข้องกับบทเรียนที่เรียนมาแล้ว
๒. เหมาะสมกับระดับ วัย หรือความสามารถของเด็ก
๓. มีคำชี้แจงสั้น ๆ ที่ทำให้เด็กเข้าใจวิธีทำได้ง่าย
๔. ใช้เวลาเหมาะสมคือ ไม่ใช่เวลานานหรือเร็วเกินไป
๕. เป็นสิ่งที่น่าสนใจและท้าทายให้แสดงความสามารถ

ริเวอร์ (River. ๑๙๗๐ : ๙๗ - ๑๐๕) กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกที่ดีไว้ ดังนี้

๑. ต้องมีการฝึกฝนนักเรียนมากพอสมควรในเรื่องหนึ่ง ๆ ก่อนที่จะมีการฝึกเรื่องอื่น ๆ ต่อไป
ทั้งนี้แบบฝึกต้องสร้างขึ้นเพื่อการสอนมิใช่สร้างขึ้นเพื่อทดสอบ

๒. แต่ละบทควรฝึกโดยใช้ประโยคเพียงหนึ่งแบบเท่านั้น
๓. ฝึกโครงสร้างใหม่กับสิ่งที่เรียนรู้ไปแล้ว
๔. ประโยคที่ฝึกควรเป็นประโยคสั้น ๆ
๕. ประโยคและคำศัพท์ควรใช้ที่เป็นแบบพูดกันในชีวิตประจำวันที่นักเรียนรู้จักดีแล้ว
๖. เป็นแบบฝึกที่นักเรียนใช้ความคิดด้วย
๗. แบบฝึกควรมีหลาย ๆ แบบเพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย
๘. ควรฝึกให้นักเรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนแล้วไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

ฮาร์เรส (Harless.n.d. : ๙๓ - ๙๔) ได้กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกไว้ว่า การเขียน แบบฝึกต้องแน่ใจในภาษาที่ใช้ให้เหมาะสมกับนักเรียนและควรสร้างโดยใช้หลักจิตวิทยาในการแก้และสนองตอบ ดังนี้

๑. ใช้แบบฝึกหลาย ๆ ชนิดเพื่อเร้าให้นักเรียนเกิดความสนใจ
๒. แบบฝึกที่จัดขึ้นนั้นต้องให้นักเรียนสามารถแยกออกมาพิจารณาได้ว่าแต่ละแบบ แต่ละข้อต้องการให้ทำอะไร

๓. ให้นักเรียนได้ฝึกการตอบแบบฝึกแต่ละชนิด แต่ละรูปแบบว่ามีวิธีการตอบอย่างไร

๔. นักเรียนได้มีโอกาสตอบสนองสิ่งเร้าดังกล่าว ด้วยการแสดงออกทางความสามารถ และความเข้าใจลงในแบบฝึก

๕. นักเรียนได้นำสิ่งที่เรียนรู้จากบทเรียนมาตอบในแบบฝึกให้ตรงเป้าหมายที่สุด

๒.๕ ประโยชน์ของแบบฝึกทักษะ

แบบฝึกทักษะมีประโยชน์ต่อการเรียนวิชาทักษะมาก เพ็ตตี้ (Petty. ๑๙๖๓ : ๔๖๙ - ๔๗๒) ได้กล่าวไว้ดังนี้

๑. แบบฝึกทักษะเป็นส่วนที่เพิ่มหรือเสริมหนังสือเรียน เป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระของครูได้มาก เพราะแบบฝึกเป็นสิ่งที่ดีทำขึ้นอย่างเป็นระบบระเบียบ

๒. แบบฝึกทักษะช่วยเสริมทักษะการใช้ภาษา เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เด็กฝึกทักษะการใช้ภาษาได้ดีขึ้น แต่ต้องอาศัยการส่งเสริมและความเอาใจใส่จากครูผู้สอน

๓. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากเด็กมีความสามารถทางภาษาแตกต่างกัน การให้เด็กทำแบบฝึกทักษะที่เหมาะสมกับความสามารถของเขาจะช่วยให้เด็กประสบผลสำเร็จในด้านจิตใจมากขึ้น

๔. แบบฝึกทักษะช่วยเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทนโดยกระทำ ดังนี้

๔.๑ ฝึกทันทีหลังจากที่เด็กได้เรียนรู้เรื่องนั้น ๆ

๔.๒ ฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้ง

๔.๓ เน้นเฉพาะเรื่องที่ต้องการฝึก

๕. แบบฝึกทักษะที่จะใช้เครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากจบบทเรียนในแต่ละครั้ง

๖. แบบฝึกทักษะที่ดีทำขึ้นเป็นรูปเล่ม เด็กสามารถเก็บรักษาไว้ใช้เป็นแนวทางเพื่อทบทวนด้วยตนเองได้ต่อไป

๗. การให้เด็กทำแบบฝึกทักษะช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือปัญหาต่าง ๆ ของเด็กได้ชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้ครูดำเนินการปรับปรุงแก้ไขปัญหานั้น ๆ ได้ทันทั่วถึง

๘. แบบฝึกทักษะที่ดีจัดขึ้นนอกเหนือจากที่อยู่ในหนังสือแบบเรียนจะช่วยให้เด็กได้ฝึกฝนอย่างเต็มที่

๙. แบบฝึกทักษะที่ดีจัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยจะช่วยให้ครูประหยัดทั้งแรงงาน และเวลาในการที่จะต้องเตรียมสร้างแบบฝึกทักษะอยู่เสมอ ในด้านผู้เรียนไม่ต้องเสียเวลาลอกแบบฝึกทักษะจากตำราเรียนทำให้มีโอกาสได้ฝึกฝนทักษะต่าง ๆ มากขึ้น

๑๐. แบบฝึกทักษะช่วยประหยัดค่าใช้จ่าย เพราะการจัดพิมพ์ขึ้นเป็นรูปเล่มที่แน่นอน ย่อมลงทุนต่ำกว่าที่พิมพ์ลงในกระดาษไขทุกครั้ง และผู้เรียนสามารถบันทึกและมองเห็นความก้าวหน้าของตนเองได้อย่างมีระบบและเป็นระเบียบ

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกดังกล่าวสรุปได้ว่า แบบฝึกเป็นสื่อที่จำเป็นต่อการฝึกทักษะทางภาษาของนักเรียน และการฝึกแต่ละทักษะนั้นควรมีหลาย ๆ รูปแบบ เพื่อนักเรียนจะได้ไม่เบื่อ แบบฝึกทักษะนอกจากจะเป็นสื่อที่สำคัญต่อการเรียนทักษะทางภาษาของนักเรียนแล้วยังมีประโยชน์สำหรับครูในการสอน ทำให้ทราบพัฒนาการทางทักษะนั้น ๆ ของเด็ก และเห็นข้อบกพร่องในการเรียนซึ่งจะได้แก้ไขปรับปรุงได้ทันทั่วถึง ทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จทางการเรียน

๒.๖ งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ

บุญมา สังข์โพธิ์ (๒๕๒๓ : ๔๑) ได้สร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำยากสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ แล้วนำไปใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนบ้านกาสมะหม จังหวัดลำปาง จำนวน ๕๐ คน ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ ๘๘.๗๔ / ๘๔.๒๐ และคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ แสดงว่า นักเรียนมีความสามารถทางการเขียนสะกดคำยากดีขึ้น

สมบุญรณ์ ศุภจริยาวัตร (๒๕๒๓ : ๔๑) ได้สร้างแบบฝึกการเขียนสะกดการันต์สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตร วิชาการศึกษาชั้นสูงปีที่ ๑ วิทยาลัยครูฉะเชิงเทรา จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน ๓๖ คน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีปัญหาในการเขียนสะกดการันต์มาก หลังจากฝึกแล้ว

นักศึกษาสามารถเขียนสะกดการันต์ได้ถูกต้องมากขึ้น โดยการนำผลการสอบก่อนและหลังฝึกมาเปรียบเทียบกันปรากฏว่าผลสำเร็จในการเขียนสะกดการันต์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ แสดงว่าแบบฝึกที่สร้างขึ้นนี้ช่วยพัฒนาให้นักศึกษามีความสามารถทางการเขียนสะกดคำเพิ่มขึ้น

ขจิรัตน์ หงส์ประสงค์ (๒๕๒๔ : ๙๗) ได้สร้างแบบฝึกคำพ้องเสียงขึ้นแล้วนำไปใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กรุงเทพมหานคร จำนวน ๖๐ คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสามารถทางการเขียนสะกดคำพ้องเสียงเพิ่มขึ้นหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกแล้ว โดยเปรียบเทียบผลการสอบก่อนและหลังเรียนปรากฏว่าคะแนนความก้าวหน้าในการเขียนสะกดคำพ้องเสียงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ แสดงว่าแบบฝึกที่สร้างขึ้นช่วยให้นักเรียนเขียนสะกดคำพ้องเสียงได้ถูกต้องมากขึ้น

มณฑนา วัฒนอนอม (๒๕๒๓ : ๖๑) วิจัยเรื่องเปรียบเทียบการสอนซ่อมเสริมทักษะการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ระหว่างวิธีฝึกสะกดคำและวิธีสัมพันธ์ทักษะ ทดลองสอนนักเรียนจำนวน ๔๐ คน แบ่งเป็น ๒ กลุ่ม ใช้เวลาสอนกลุ่มละ ๙ คาบ คาบละ ๖๐ นาที โดยแบ่งเนื้อหาการสอนออกเป็น ๙ คาบ ผลการวิจัยพบว่า การซ่อมเสริมทั้งสองวิธีทำให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความสามารถในการเขียนสะกดคำสูงขึ้น การสอนโดยวิธีสัมพันธ์ทักษะให้ผลดีกว่าการสอนโดยวิธีสะกดคำเพียงอย่างเดียว

ยุพิน อินทะยะ (๒๕๒๕ : ๕๙) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการศึกษาศักยภาพความสามารถทางการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน ๓๔๒ คน เป็นนักเรียนชาย ๑๔๑ คน และนักเรียนหญิง ๒๐๑ คน ผลการวิจัยปรากฏว่า

๑. ความสามารถทางการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ
๒. การเขียนสะกดคำผิดของนักเรียนมีสาเหตุตามลำดับดังนี้คือ การไม่ทราบความหมายของคำ ได้รับประสบการณ์ผิด ๆ ไม่แม่นยำในหลักภาษา และไม่คุ้นเคยกับการใช้พจนานุกรม ออกเสียงพูดหรืออ่านผิด ใช้แนวเทียบผิดโดยอาศัยการเดา
๓. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ คือ นักเรียนหญิงมีความสามารถมากกว่านักเรียนชาย
๔. นักเรียนที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนที่มีขนาดต่างกันมีความสามารถทางด้านการเขียนสะกดคำภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ กล่าวคือ นักเรียนที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนขนาดกลางและขนาดใหญ่มีความสามารถสูงกว่านักเรียนที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนขนาดเล็ก
๕. ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศ และขนาดของโรงเรียนต่อความสามารถทางการเขียนสะกดคำภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

นวลใจ หนูมี (๒๕๒๙ : ๓๔ - ๒๕) วิจัยเรื่องการสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำยากสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ทดลองสอนนักเรียนจำนวน ๒ กลุ่ม กลุ่มละ ๑๕ คน ใช้วิธีสอนแบบเดียวกันทั้งสองกลุ่ม สอนกลุ่มละ ๘ ครั้ง ครั้งละ ๓๐ นาที ผลการวิจัยพบว่าการสอนโดยใช้แบบฝึกสะกดคำยาก ทำให้นักเรียนมีความสามารถทางการเขียนสะกดคำดีขึ้นทั้งสองกลุ่ม

สุภาพ ดวงเพชร (๒๕๓๓ : ๗๒) ได้เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำกับการใช้แบบฝึกตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๓๓ โรงเรียนวัดน้อยนพคุณ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า

๑. ความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๒. พัฒนาการของความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๓. พัฒนาการของความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการใช้แบบฝึกหัดตามคู่มือครูก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๔. ความคงทนในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

สมบูรณ์ ทินกร (๒๕๓๕ : ๖๖) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถ และความซื่อสัตย์ในการเขียนสะกดคำภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ที่ได้รับการสอนโดยการใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำกับการใช้แบบฝึกตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำภาษาไทยกับนักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดตามคู่มือครูมีความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยแตกต่างกัน การสอนโดยการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสะกดคำยากสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามกิจกรรมในแผนการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สุริพร แยมฉาย (๒๕๓๖) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาไทยเรื่องการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ของนักเรียนนวมินทราชินูทิศ มัชฌิม จังหวัดนครสวรรค์ โดยวิธีสอนด้วยแบบฝึกการเขียนสะกดคำกับการสอนแบบธรรมดาจำนวน ๑๐ ห้องเรียน รวม ๔๕๐ คน ผลการวิจัยพบว่า เมื่อนักเรียนได้รับการฝึกการเขียนสะกดคำโดยใช้แบบฝึกชุดนี้แล้ว นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบธรรมดา

อดุลย์ ไทรเล็กทิม (๒๕๒๘ : ๖๓) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำยากแบบสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนชุมชนชฎีป่าหวาย อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี จำนวน ๔๕ คน ผลการวิจัยปรากฏว่า คะแนนการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ แสดงว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นและสามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้องมากขึ้น ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิงพบว่า มีความสามารถในการเขียนสะกดคำยากไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ แสดงว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความสามารถทางการเขียนสะกดคำยากใกล้เคียงกัน

อรทัย นุตดิษฐ์ (๒๕๔๐ : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ความมุ่งหมายของการศึกษาวิจัยเพื่อสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของนักเรียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึก กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๓๗ ของโรงเรียนในโครงการร่วมพัฒนาหลักสูตร สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดราชบุรีและจังหวัดสมุทรสงคราม ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ก่อนการสอนโดยการใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำ นักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ ๔๙.๔๘ ต่ำกว่าระดับความน่าพอใจ (ร้อยละ ๕๐) หลังการสอนโดยการใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำนักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ ๖๗.๖๓ สูงกว่าระดับความน่าพอใจ (ร้อยละ ๕๐) และการเปรียบเทียบ

คะแนนสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำ ก่อนและหลังการสอนโดยใช้แบบฝึกของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ โดยคะแนนผลสัมฤทธิ์หลังการสอนสูงกว่าก่อนเรียน

พิมล แจ่มแจ้ง (๒๕๔๒ : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการสร้างชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ตามเกณฑ์ ๘๐/๘๐ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๔๑ โรงเรียนวัดดิสหงสาราม เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร จำนวน ๒๐ คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง ดำเนินการสอนโดยใช้ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ใช้เวลาในการทดลอง ๑๓ ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ ประกอบด้วยชุดย่อยจำนวน ๕ ชุด แผนการสอนซ่อมเสริมประกอบชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ แบบฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ แบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ และแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสะกดคำ ผลการวิจัยพบว่า ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ มีประสิทธิภาพ ๘๙.๒๒ / ๘๒.๐๑

จากการวิจัยดังกล่าวมาแล้วสรุปได้ว่า การใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำในการเรียนการสอนเรื่องการสะกดคำนั้น ช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสะกดคำได้ถูกต้องมากขึ้น

บทที่ ๓ วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนโดยมีรายละเอียดของการศึกษาค้นคว้าดังนี้

๑. รูปแบบการวิจัย
๒. การเลือกประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
๓. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
๔. การสร้างเครื่องมือ
๕. วิธีดำเนินการเก็บข้อมูล
๖. การวิเคราะห์ข้อมูล

๑. รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบ One – Group Pretest – Protest Design ดังตาราง ๑
ตาราง ๑ แสดงลักษณะการทดลองตามรูปแบบการวิจัยแบบ Pretest – Posttest Group Design

Pretest	Treatment	Posttest
T๑	X	T๒

X คือ การทดลองโดยใช้แบบฝึก

T๑ คือ การทดสอบก่อนการใช้แบบฝึก (Pretest)

T๒ คือ การทดสอบหลังการใช้แบบฝึก (Posttest)

๒. การเลือกประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

๑.๑ ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนห้วยนางราษฎร์บำรุง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาตราชบุรี ๒๕ คน

๑.๒ กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนห้วยนางราษฎร์บำรุง ที่มีปัญหาด้านการเขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง จำนวน ๒๕ คน

๓. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ประกอบด้วย

๑. แบบทดสอบการเขียนสะกดคำก่อนและหลังการฝึก จำนวน ๒ ชุด
๒. แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ จำนวน ๖ ชุด ได้แก่
 - ๒.๑ แบบฝึกทักษะ ชุดที่ ๑ เขียนคำศัพท์จากคำอ่านที่กำหนดให้
 - ๒.๒ แบบฝึกทักษะ ชุดที่ ๒ เขียนคำศัพท์จากความหมายที่กำหนดให้
 - ๒.๓ แบบฝึกทักษะ ชุดที่ ๓ เลือกคำที่ถูกต้องในวงเล็บเติมในช่องว่าง
 - ๒.๔ แบบฝึกทักษะ ชุดที่ ๔ จับคู่คำศัพท์ให้ตรงกับความหมาย
 - ๒.๕ แบบฝึกทักษะ ชุดที่ ๕ แกะไขคำที่ขีดเส้นใต้ให้ถูกต้อง
 - ๒.๖ แบบฝึกทักษะ ชุดที่ ๖ แกะไขภาษาพูดให้เป็นภาษาเขียน

๓. การสร้างเครื่องมือ

๑. แบบทดสอบการเขียนสะกดคำ

๑.๑ ศึกษาทฤษฎี ตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักการสร้างแบบทดสอบ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบการเขียนสะกดคำ

๑.๒ ผู้วิจัยได้สำรวจคำที่นักเรียนมักเขียนสะกดคำผิด จากหนังสือเรียนวิชาภาษาไทย (วรรณคดี และวรรณกรรมและหลักภาษาการใช้ภาษา) ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ รหัสวิชา ท๒๑๑๐๑ ตามหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ (ช่วงชั้นที่ ๓)

๑.๓ คัดเลือกคำที่นักเรียนมักเขียนสะกดคำผิดตามที่สำรวจไว้ในข้อ ๑.๒ โดยคัดเลือกคำ ที่นักเรียนเคยเรียนมาแล้ว รวมจำนวน ๓๐ คำ เพื่อสร้างแบบทดสอบการเขียนสะกดคำก่อนเรียนและหลัง เรียน (แบบทดสอบการเขียนสะกดคำก่อนเรียนและหลังเรียนเป็นคำศัพท์ชุดเดียวกัน)

๒. แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ

๑.๑ ศึกษาทฤษฎี ตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก เพื่อเป็นแนวทาง ในการสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ

๑.๒ ผู้วิจัยคัดเลือกคำที่นักเรียนมักเขียนสะกดคำผิดจากหนังสือเรียนวิชาภาษาไทย (วรรณคดีและ วรรณกรรมและหลักภาษาการใช้ภาษา) ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ รหัสวิชา ท๒๑๑๐๑ ตามหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ (ช่วงชั้นที่ ๓)

๑.๓ ดำเนินการสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำเป็นจำนวน ๖ ชุด โดยลำดับเนื้อหาจาก ง่ายไปหายาก แต่ละแบบฝึกจะเก็บคะแนนเพื่อศึกษาพัฒนาการด้านการเขียนสะกดคำของนักเรียน โดยมี เกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน ๑ คะแนน	เมื่อนักเรียนตอบถูก
๐ คะแนน	เมื่อนักเรียนตอบผิด

๑.๔ นำแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้ว ไปให้คุณครูในสาระการ เรียนรู้ภาษาไทยเป็นผู้ตรวจสอบ

๑.๕ นำแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ ที่ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ ในหมวดภาษาไทย ไปฝึกกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

๔. วิธีดำเนินการวิจัย

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยปฏิบัติดังนี้

๑. คัดเลือกนักเรียนที่มีปัญหาด้านการเขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง จำนวน ๒๕ คน โดยใช้วิธีประเมินผล จากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และการตรวจแบบฝึกหัดของครูผู้สอน

๒. ทำการฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ จากแบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทั้งหมด ๖ ชุด สำหรับ วิธีการฝึกมีขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ ๑ ขั้นนำ

ผู้วิจัยแจกใบงานให้นักเรียนทุกคน อธิบายจุดมุ่งหมายของการฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ

ขั้นที่ ๒ ขั้นฝึก

๑. ผู้วิจัยแนะนำ อธิบายและยกตัวอย่างการฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่กำหนดให้

๒. นักเรียนแต่ละคนฝึกเขียนสะกดคำในใบงานในเวลาที่กำหนด

ขั้นที่ ๓ ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนตรวจคำตอบที่ถูกต้อง และช่วยกันอภิปรายข้อผิดพลาดของแต่ละบุคคลเพื่อเป็นแนวทางในการฝึกกิจกรรมครั้งต่อไป

๓. ทำการทดสอบหลังฝึกอีกครั้ง โดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกับที่สอบก่อนการฝึก เพื่อนำผลที่ได้จากการวัดมาวิเคราะห์ทางสถิติ

๕. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

๑. ค่าสถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

๑.๑ ค่าเฉลี่ยของคะแนน (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. ๒๕๓๘ : ๗๓)

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ	$\bar{X}$	แทน คะแนนเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

๑.๒ ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. ๒๕๓๘ : ๗๔)

$$S = \sqrt{\frac{\sum (X - \bar{X})^2}{N - 1}}$$

เมื่อ	S.D.	แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$\sum X$	แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	$\sum X^2$	แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
	N	แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

๑.๓ ค่าร้อยละ

$$\frac{\text{คะแนนที่ได้} \times 100}{\text{คะแนนเต็ม}}$$

บทที่ ๔

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเรื่อง การเขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนห้วยนางราษฎร์บำรุง ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้การแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูลเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยได้ให้ความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้ ดังนี้

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

$\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

S.D. แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

t แทน ค่าสถิติทดสอบที่ใช้พิจารณาใน t – test for Dependent Group

ลำดับขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. การวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนฝึกและหลังฝึกโดยใช้

t – test for Dependent Group

๒. การวิเคราะห์ค่าคะแนนการพัฒนาการเขียนสะกดคำก่อนและหลังฝึก โดยวิธีการหาค่าร้อยละ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยนำเสนอที่ได้จากการเขียนสะกดคำก่อนการฝึกและหลังการฝึกของกลุ่มตัวอย่างมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยนำเสนอตามลำดับ ดังนี้

ตาราง ๒ แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยก่อนฝึกกับคะแนนเฉลี่ยหลังฝึก ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนห้วยนางราษฎร์บำรุง ปีการศึกษา ๒๕๖๗ จำนวน ๒๕ คน

แบบฝึกทักษะ การเขียนสะกดคำ	กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S.D.
	ก่อนฝึก	๒๕	๑๙.๐๘	๑.๕๐
	หลังฝึก	๒๕	๒๕.๕๖	๑.๘๗

จากตาราง ๒ แสดงว่านักเรียนเขียนสะกดคำโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำโดยรวมมีคะแนนเฉลี่ยหลังฝึกสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนฝึก แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในการเขียนสะกดคำสูงขึ้น

ตาราง ๓ แสดงการเปรียบเทียบคะแนนการพัฒนากาการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนห้วยนางราษฎร์บำรุงจำนวน ๒๕ คน ก่อนฝึกและหลังฝึก โดยวิธีการหาค่าร้อยละ

นักเรียนคนที่	ทดสอบก่อนฝึก คะแนนเต็ม (๓๐)	ร้อยละ	ทดสอบหลังฝึก คะแนนเต็ม (๓๐)	ร้อยละ
๑	๒๐	๖๖.๖๗	๒๖	๘๖.๖๗
๒	๑๕	๕๐	๒๒	๗๓.๓๓
๓	๑๖	๕๓.๓๓	๒๑	๗๐
๔	๒๑	๗๐	๒๗	๙๐
๕	๑๘	๖๐	๒๓	๗๖.๖๗
๖	๑๙	๖๓.๓๓	๒๔	๘๐
๗	๒๐	๖๖.๖๗	๒๕	๘๓.๓๓
๘	๒๒	๗๓.๓๓	๒๘	๙๓.๓๓
๙	๑๙	๖๓.๓๓	๒๖	๘๖.๖๗
๑๐	๑๙	๖๓.๓๓	๒๗	๙๐
๑๑	๒๐	๖๖.๖๗	๒๙	๙๖.๖๗
๑๒	๑๙	๖๓.๓๓	๒๖	๘๖.๖๗
๑๓	๑๙	๖๓.๓๓	๒๗	๙๐
๑๔	๒๑	๗๐	๒๗	๙๐
๑๕	๒๐	๖๖.๖๗	๒๕	๘๓.๓๓
๑๖	๒๐	๖๖.๖๗	๒๗	๙๐
๑๗	๑๙	๖๓.๓๓	๒๖	๘๖.๖๗
๑๘	๒๐	๖๖.๖๗	๒๗	๙๐
๑๙	๒๐	๖๖.๖๗	๒๖	๘๖.๖๗
๒๐	๑๙	๖๓.๓๓	๒๕	๘๓.๓๓
๒๑	๑๘	๖๐	๒๖	๘๖.๖๗
๒๒	๑๘	๖๐	๒๓	๗๖.๖๗
๒๓	๑๘	๖๐	๒๖	๘๖.๖๗
๒๔	๑๙	๖๓.๓๓	๒๖	๘๖.๖๗
๒๕	๑๘	๖๐	๒๔	๘๐

จากตารางที่ ๓ พบว่าค่าร้อยละของการเขียนสะกดคำหลังฝึกสูงกว่าก่อนฝึก แสดงว่าภายหลังการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ ทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนห้วยนางราษฎร์บำรุงจำนวน ๒๕ คน มีความสามารถในการเขียนสะกดคำสูงขึ้น

บทที่ ๕

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. เพื่อแก้ปัญหาคำการเขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนห้วยนางราษฎร์บำรุง โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ
๒. เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนห้วยนางราษฎร์บำรุงโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ
๓. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนห้วยนางราษฎร์บำรุงก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ
๔. เพื่อให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาไทย

สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนห้วยนางราษฎร์บำรุงที่มีปัญหาด้านการเขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง สามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้องขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

๑.๑ ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนห้วยนางราษฎร์บำรุงภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๗ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาตวันบุรี ๒๕ คน

๑.๒ กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนห้วยนางราษฎร์บำรุงที่มีปัญหาด้านการเขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง จำนวน ๒๕ คน

๑.๓ ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ระหว่างวันที่ ๔ มิถุนายน – ๓๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๗

เครื่องมือในการศึกษาวิจัย

เครื่องมือในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ประกอบด้วย

๑. แบบทดสอบการเขียนสะกดคำก่อนและหลังการฝึก จำนวน ๒ ชุด
๒. แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ จำนวน ๖ ชุด ได้แก่
 - ๒.๑ แบบฝึกทักษะ ชุดที่ ๑ เขียนคำศัพท์จากคำอ่านที่กำหนดให้
 - ๒.๒ แบบฝึกทักษะ ชุดที่ ๒ เขียนคำศัพท์จากความหมายที่กำหนดให้
 - ๒.๓ แบบฝึกทักษะ ชุดที่ ๓ เลือกคำที่ถูกต้องในวงเล็บเติมในช่องว่าง
 - ๒.๔ แบบฝึกทักษะ ชุดที่ ๔ จับคู่คำศัพท์ให้ตรงกับความหมาย
 - ๒.๕ แบบฝึกทักษะ ชุดที่ ๕ แกไขคำที่ขีดเส้นใต้ให้ถูกต้อง
 - ๒.๖ แบบฝึกทักษะ ชุดที่ ๖ แก้ไขภาษาพูดให้เป็นภาษาเขียน

วิธีดำเนินการวิจัย

๑. คัดเลือกนักเรียนที่มีปัญหาด้านการเขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ทั้ง ๒ ห้องเรียน จากจำนวนนักเรียนทั้งหมด ๖๖ คน คัดมาจำนวน ๒๕ คน ที่มีปัญหาด้านการเขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง โดยใช้วิธีประเมินผลจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และการตรวจแบบฝึกหัดของครูผู้สอน

๒. ทำการฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ จากแบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทั้งหมด ๖ ชุด สำหรับวิธีการฝึกมีขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ ๑ ขั้นนำ

ผู้วิจัยแจกใบงานให้นักเรียนทุกคน อธิบายจุดมุ่งหมายของการฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ

ขั้นที่ ๒ ขั้นฝึก

๑. ผู้วิจัยแนะนำ อธิบาย และยกตัวอย่างการฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่กำหนดให้

๒. นักเรียนแต่ละคนฝึกเขียนสะกดคำในใบงานในเวลาที่กำหนด

ขั้นที่ ๓ ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนตรวจคำตอบที่ถูกต้อง และช่วยกันอภิปรายข้อผิดพลาดของแต่ละบุคคล เพื่อเป็นแนวทางในการฝึกกิจกรรมครั้งต่อไป

๓. ทำการทดสอบหลังฝึกอีกครั้ง โดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกับที่สอบก่อนการฝึก เพื่อนำผลที่ได้จากการวัดมาวิเคราะห์ทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำผลที่ได้จากการทดสอบกลุ่มก่อนการฝึกและหลังการฝึกมาวิเคราะห์ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนสะกดคำของนักเรียนโดยใช้ t – test แบบ Dependent Samples

สรุปผลการวิจัย

๑. ผลการฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ พบว่านักเรียนทั้ง ๒๕ คน สามารถทำแบบทดสอบหลังฝึกได้ตามเกณฑ์ของการฝึก

๒. ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนห้วยนางราษฎร์บำรุง ปีการศึกษา ๒๕๖๗ จำนวน ๒๕ คน พบว่านักเรียนทั้ง ๒๕ คน ที่ใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำหลังฝึกสูงกว่าก่อนฝึก

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการแก้ปัญหาการเขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนห้วยนางราษฎร์บำรุง ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๗ ผลการวิจัยมีดังนี้

นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ได้ฝึกการเขียนสะกดคำโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำสูงกว่าก่อนการฝึก ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เป็นเพราะว่าจากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนพบว่า นักเรียนทุกคนมีความตั้งใจ เอาใจใส่ในการเรียนการสอนเรื่องการเขียนสะกดคำ เนื่องจากแบบฝึกทักษะได้ลำดับขั้นตอนที่เหมาะสมในการฝึกทำให้นักเรียนเกิดทักษะรวมทั้งแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำเป็นสิ่งที่สนใจที่ดี ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจ และท้าทายความสามารถของนักเรียน นักเรียนจึงให้ความสนใจร่วมกิจกรรมทุกขั้นตอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขั้นการฝึก เมื่อครูแจกแบบฝึกทักษะให้ นักเรียนจะสนใจทำและพยายามหาคำตอบที่ถูกต้องอย่างรวดเร็วทุกครั้ง

นอกจากนี้นักเรียนยังมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาไทยมากยิ่งขึ้น จึงสรุปได้ว่าแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ ทั้ง ๖ ชุด ประกอบกับการฝึกปฏิบัติอย่างถูกต้องและสม่ำเสมอจะช่วยแก้ปัญหาการเขียนสะกดคำไม่ถูกต้องได้จริง

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยที่ได้ในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

๑. ครูควรให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการฝึกที่หลากหลายรูปแบบและต้องมีการฝึกเขียนสะกดคำอย่างต่อเนื่อง ผู้ที่ฝึกบ่อย ๆ ย่อมมีโอกาพัฒนาการเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง ดีกว่าผู้ที่ฝึกน้อยหรือไม่ผ่านการฝึกเลย นอกจากนี้ครูผู้สอนอาจมีการทดสอบความสามารถของนักเรียนด้านการเขียนสะกดคำเป็นระยะ ๆ ด้วย

๒. ครูควรพิจารณานำแบบฝึกการเขียนสะกดคำไปใช้ตามความเหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียน เพราะนักเรียนไม่จำเป็นต้องทำแบบฝึกทั้งหมดและเหมือนกันทุกคนก็ได้ ทั้งนี้เพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายกับการฝึก

๓. ควรเพิ่มระยะเวลาในการฝึกให้มากขึ้น ทั้งนี้ให้พิจารณาความเหมาะสมของการจัดชั่วโมงเรียนของแต่ละโรงเรียนด้วย

บรรณานุกรม

- กมล ดิษฐกมล. (๒๕๐๙). *กลวิธีการสอนทักษะ*. วารสารศูนย์ศึกษา.
- ก่อ สวัสดิพานิชย์. (๒๕๑๔). “แนวทางการสอนภาษาไทย,” คู่มือครูภาษาไทย เอกสารการนิเทศ
การศึกษา. กรุงเทพฯ มหานคร ฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ.
- กำชัย ทองหล่อ. (๒๕๐๙). *หลักภาษาไทย*. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ ฯ : รวมสาสน์.
- กำชัย ทองหล่อ. (๒๕๑๕). *หลักภาษาไทย*. กรุงเทพฯ ฯ : โรงพิมพ์จรัสสินทวงศ์.
- กาญจนา นาคสกุล. (๒๕๓๙). *ระบบเสียงภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- กุหลาบ มลลิกะมาส และวิพุธ โสภวงศ์. (๒๕๒๔). *หนังสือภาษาไทย รายวิชา ท ๐๔๑ การเขียน ๑*.
กรุงเทพฯ ฯ : อักษรเจริญทัศน์. อัดสำเนา.
- งามจิตต์ อำไพ. (๒๕๒๓). การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดการันต์ ระหว่างนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ ๑ ในกรุงเทพมหานคร และเขตการศึกษา ๑. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ ฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- จุไร วรศักดิ์โยธิน. (๒๕๒๓). *การสร้างคู่มือการสอนเขียนภาษาไทยระดับประกาศนียบัตร วิชาการศึกษาชั้นสูง*.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ช่วย เพิ่มพูน. (๒๕๒๕). “สนุกกับภาษาไทยเขียนให้ถูกต้องเพียงวันละคำ,” ไทยรัฐ.
- ทวีศรี จันทร์เอี่ยม. (๒๕๓๒). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำยากของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑*
โดยการสอนซ่อมเสริมด้วยแบบฝึก โรงเรียนบ้านสุวิทย์วิทยา จังหวัดสระบุรี. วิทยานิพนธ์ศศ.ม.
(ศึกษาศาสตร์-การสอน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์.ถ่ายเอกสาร.
- นพดล จันทร์เพ็ญ. (๒๕๓๔). *การใช้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: ต้นอ้อ.
- นวลโย หนูมี. (๒๕๒๙). *การสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก เพื่อใช้ในการสอนซ่อมเสริม สำหรับ*
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนช่วงพรานวิทยา จังหวัดราชบุรี. วิทยานิพนธ์ คศ.ม.
กรุงเทพฯ ฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อัดสำเนา.
- นิตยา ฤทธิ์โยธี. (๒๕๒๐). *การทำและการใช้แบบฝึกเสริมทักษะ*. เอกสารเผยแพร่ความรู้ทางการสอน
ภาษาไทย หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา.
- นิภา เล็กบำรุง. (๒๕๑๘). *พฤติกรรมการสอนของครูระดับประถมศึกษาในจังหวัดสมุทรสาคร เกี่ยวกับการ*
กำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบทเรียน. ปริญญาโท คศ.ม. กรุงเทพฯ ฯ : บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- บุญปก อ่อนเผ่า. (๒๕๒๖). *การศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียน*
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ คศ.ม.
กรุงเทพฯ ฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อัดสำเนา.
- บุญมา สังข์โพธิ์. (๒๕๒๓). *การสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำยาก สำหรับนักเรียน*
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒. วิทยานิพนธ์ คศ.ม. กรุงเทพฯ ฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อัดสำเนา.
- ประภาศรี สีหอำไพ. (๒๕๒๔). *วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ ฯ : คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- พงษ์จันทร์ ปิ่นสุวรรณ. (๒๕๐๒). *การวิเคราะห์แบบการเขียนสะกดการันต์ พยางค์ในภาษาไทย จากบรรดา คำในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการ ศึกษา. อุดมศึกษา.
- พรรณี ชูทัย. (๒๕๒๒). *สารัตถะทางจิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พิมล แจ่มแจ้ง. (๒๕๔๒). *การสร้างชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดมศึกษา.
- ไพจิตร วัฒนกุล. (๒๕๑๗). *สาเหตุแห่งการเขียนสะกดการันต์ผิด และเปรียบเทียบความสามารถ ในการเขียนสะกดการันต์ ระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ แผนกศิลปและแผนก วิทยาศาสตร์ในภาคการศึกษา ๗*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดมศึกษา.
- มณฑนา วัฒนธนาม. (๒๕๒๓). *การเปรียบเทียบการสอนซ่อมเสริมทักษะการเขียนสะกดคำ สำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ระหว่างวิธีการสะกดคำและวิธีสัมพันธ์ทักษะ*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อุดมศึกษา.
- ยุพิน อินทะยะ. (๒๕๒๕). *การศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในจังหวัดเชียงใหม่*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อุดมศึกษา.
- ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. (๒๕๒๔). *สถิติวิจัยทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ทวีกิจการพิมพ์.
- ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม. (๒๕๒๕). *การซ่อมเสริม (การสอนเพื่อบรรเทา)*. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ศศิธร สุทธิแพทย์. (๒๕๑๘). *แบบฝึกหัดสำหรับสอนเรื่องวลีในภาษาไทยระดับประกาศนียบัตร วิชาการศึกษา*. ค.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อุดมศึกษา.
- สมบูรณ์ ศุภจริยาวัตร. (๒๕๒๓). *การสร้างแบบฝึกการเขียนการันต์สำหรับระดับประกาศนียบัตร วิชาการศึกษาชั้นสูงปีที่ ๑*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อุดมศึกษา.
- สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรชัย. (๒๕๒๓). *วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุภาพ ดวงเพชร. (๒๕๒๔). *การเปรียบเทียบความสามารถและความคงทนในการเขียนสะกดคำภาษาไทย ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำกับการใช้ แบบฝึกหัดตามคู่มือครู*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สุมาลี โกศลสมบัติ. (๒๕๒๕). *การศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อุดมศึกษา.
- สุทิวรงค์ พงศ์ไพบูลย์. (๒๕๑๖). *การเขียนเรียงความและเขียนกลอน*. สงขลา : จิงจิงการพิมพ์.
- สุทิวรงค์ พงศ์ไพบูลย์. (๒๕๒๒). *หลักการใช้ภาษาไทย*. พระนคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัดอักษรเจริญทัศน์.

อดุลย์ ไทรเล็กทิม. (๒๕๒๘). การศึกษาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำยากและทักษะสัมพันธ์ของ นักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนชุมชนบ้านชัยป่าหวาย จังหวัดราชบุรี.

วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ ฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อุดมสำเนา.
 อรพรรณ ภิญโญภาพ. (๒๕๒๙). การศึกษาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำยากแบบทักษะสัมพันธ์ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนในแหล่งเสื่อมโทรมคลองเตย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ ฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดมสำเนา.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.
แบบทดสอบการเขียนสะกดคำ

คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
๓๐	

แบบทดสอบก่อนเรียน

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้น.....เลขที่.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนคำศัพท์ตามที่กำหนด จำนวน ๓๐ คำ คำใดที่เขียนถูกต้อง ได้คะแนน
คำละ ๑ คะแนน ถ้าเขียนผิดได้ ๐ คะแนน

๑.	๑๖.
๒.	๑๗.
๓.	๑๘.
๔.	๑๙.
๕.	๒๐.
๖.	๒๑.
๗.	๒๒.
๘.	๒๓.
๙.	๒๔.
๑๐.	๒๕.
๑๑.	๒๖.
๑๒.	๒๗.
๑๓.	๒๘.
๑๔.	๒๙.
๑๕.	๓๐.

คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
๓๐	

แบบทดสอบหลังเรียน

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้น.....เลขที่.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนคำศัพท์ตามที่กำหนด จำนวน ๓๐ คำ คำใดที่เขียนถูกต้อง ได้คะแนน
คำละ ๑ คะแนน ถ้าเขียนผิดได้ ๐ คะแนน

๑.	๑๖.
๒.	๑๗.
๓.	๑๘.
๔.	๑๙.
๕.	๒๐.
๖.	๒๑.
๗.	๒๒.
๘.	๒๓.
๙.	๒๔.
๑๐.	๒๕.
๑๑.	๒๖.
๑๒.	๒๗.
๑๓.	๒๘.
๑๔.	๒๙.
๑๕.	๓๐.

เฉลยแบบทดสอบก่อนเรียน

๑. เกียรติยศ	๑๖. มัธยม
๒. คมนาคม	๑๗. ประณีต
๓. จิตรกรรม	๑๘. ทักษะศิลป์
๔. ปาฏิหาริย์	๑๙. เศรษฐกิจ
๕. อัฐบริวาร	๒๐. มุขปาฐะ
๖. กระตือรือร้น	๒๑. นมัสการ
๗. ครองราชย์	๒๒. อาลัยอาวรณ์
๘. ภาควิชา	๒๓. เสถียรภาพ
๙. สัญลักษณ์	๒๔. อธิษฐาน
๑๐. โอกาส	๒๕. ชลมารค
๑๑. คะนิง	๒๖. ฉันท
๑๒. ลำไย	๒๗. ไหม
๑๓. จระเข้	๒๘. น้ำ
๑๔. สะเทือน	๒๙. โรงพยาบาล
๑๕. สไป	๓๐. มหาวิทยาลัย

เฉลยแบบทดสอบหลังเรียน

๑. กระตือรือร้น	๑๖. สะเทือน
๒. ภาควิชา	๑๗. คมนาคม
๓. มัธยม	๑๘. อาลัยอาวรณ์
๔. มุขปาฐะ	๑๙. คะนิง
๕. จิตรกรรม	๒๐. โรงพยาบาล
๖. จระเข้	๒๑. ประณีต
๗. ฉั่น	๒๒. น้ำ
๘. อัฐบริวาร	๒๓. ปาฏิหาริย์
๙. ชลมารค	๒๔. สัญลักษณ์
๑๐. ลำไย	๒๕. อธิษฐาน
๑๑. มหาวิทยาลัย	๒๖. ทศนศิลป์
๑๒. เกียรติยศ	๒๗. เศรษฐกิจ
๑๓. ไหม	๒๘. ครองราชย์
๑๔. เสถียรภาพ	๒๙. สไป
๑๕. นมัสการ	๓๐. โอกาส

ภาคผนวก ข.
แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ

คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
๕	

แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ
ชุดที่ ๑

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้น.....เลขที่.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนคำศัพท์จากคำอ่านที่กำหนด จำนวน ๕ คำ คำใดที่เขียนถูกต้อง
ได้คะแนนคำละ ๑ คะแนน ถ้าเขียนผิดได้ ๐ คะแนน

1. เกียด – ตี – ยด

=

2. คะ – มะ – นา – คม

=

3. จิด – ตระ – กำ

=

4. ปา – ตี – หาน

=

5. อั๊ด – ถะ – บอ – วิ – ขาน

=

คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
๕	

แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ

ชุดที่ ๒

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้น.....เลขที่.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนคำศัพท์จากความหมายที่กำหนด จำนวน ๕ คำ คำใดที่เขียนถูกต้อง
ได้คะแนนคำละ ๑ คะแนน ถ้าเขียนผิดได้ ๐ คะแนน

๑. หมายถึง

ก. กระตือรือร้น ข. กะตือรือร้น ค. กระตือรือร้น ง. กะตือรือร้น

๒. หมายถึง

ก. ครองราชย์ ข. ครองราชย์ ค. ครองราชย์ ง. ครองราชย์

๓. หมายถึง

ก. พากพุม ข. พากภูมิ ค. ภาคพุม ง. ภาคภูมิ

๔. หมายถึง

ก. สัญญลักษณ์ ข. สัญลักษณ์ ค. สัญญลักษณ์ ง. สัญลักษณ์

๕. หมายถึง

ก. โอกาส ข. โอภาซ ค. โอกาส ง. โอภาซ

คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
๕	

แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ
ชุดที่ ๓

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้น.....เลขที่.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนเลือกคำที่ถูกต้องในวงเล็บ เติมในช่องว่าง จำนวน ๕ คำ คำใดที่เขียนถูกต้อง
ได้คะแนน คำละ ๑ คะแนน ถ้าเขียนผิดได้ ๐ คะแนน

๑. หวน ถิ่นน้องแล้วร้องไห้ (คะนึ่ง , คนึ่ง)
๒. ต้น ปลุกมากที่เสียงใหม่ (ลำไย , ลำไย)
๓. กระเป๋าน้ำ ไบนี้สวยดี แต่ราคาแพงมาก (จระเข้ , จรเข้)
๔. นักประพันธ์ผู้นั้นถนัดเขียนนวนิยาย อารมณ์ (เสทือน , สะเทือน)
๕. ผ้า ผืนนี้สีเหลืองสวยมาก (สไบ , สะไบ)

คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
๕	

แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ

ชุดที่ ๔

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้น.....เลขที่.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนจับคู่คำศัพท์ต่อไปนี้ให้ตรงกับความหมาย จำนวน ๕ คำ คำใดที่เขียนถูกต้อง
ได้คะแนน คำละ ๑ คะแนน ถ้าเขียนผิดได้ ๐ คะแนน

๑. มัธยัสถ์	ก. การต่อปากกันมา , การบอกเล่าต่อ ๆ กันมา
โดยมิได้เขียนเป็นลายลักษณ์อักษร
๒. ประณีต	ข. งานอันเกี่ยวกับการผลิต การจำหน่าย
แจกจ่ายและบริโภคใช้สอยสิ่งต่าง ๆ ของชุมชน
๓. ทศนศิลป์	ค. ใช้จ่ายอย่างประหยัด
๔. เศรษฐกิจ	ง. ศิลปกรรมประเภทหนึ่ง ซึ่งแสดงออกด้วย
ลักษณะที่เป็นรูปภาพหรือรูปทรง
๕. มุขปาฐะ	จ. สิ่งที่ยึดเหนี่ยวจิตใจผ่านทางตา หู จมูก
และใจ
ฉ. ละเอียดลออ , เรียบร้อยงดงาม

คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
๕	

แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ

ชุดที่ ๕

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้น.....เลขที่.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนแก้ไขคำที่ขีดเส้นใต้ จำนวน ๕ คำ คำใดที่เขียนถูกต้อง ได้คะแนน คำละ ๑ คะแนน ถ้าเขียนผิดได้ ๐ คะแนน

๑. สุนทรภู์แต่งเรื่องนิราศภูเขาทองคราวที่บวชเป็นภิกษุที่วัดราชบูรณะ และได้เดินทางไปนมัสการ เจดีย์ภูเขาทองในปี พ.ศ. ๒๓๗๓

แก้ไขเป็น

๒. สุนทรภู์พรรณนาความรู้สึกอาลัยอาวรพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัยในนิราศภูเขาทอง ทำให้เห็นว่าสุนทรภู์ยังคงรักภักดีต่อพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัยอย่างไม่เสื่อมคลาย

แก้ไขเป็น

๓. เมื่อพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัยเสด็จสวรรคต ความสุขและความรุ่งเรืองในชีวิตของสุนทรภู์พลันดับวูบลง สุนทรภู์วิตกกังวลถึงเสถียรภาพของตนเอง ด้วยว่าเคย ทำให้พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัวตั้งแต่ครั้งเมื่อทรงดำรงพระยศเป็นกรมหมื่นเจษฎาบดินทร์ถึงหลายครั้ง ความวิตกกังวลดังกล่าวทำให้สุนทรภู์ตัดสินใจออกบวชทันที

แก้ไขเป็น

๔. สุนทรภู์รำพึงว่าทันทีที่พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัยเสด็จสวรรคต ชื่อของ สุนทรภู์ก็หายไปจากราชสำนัก ต้องมีชีวิตระหกระเหินเร่ร่อนไปในที่ต่าง ๆ เพื่อหาที่พักอาศัย จึง

อธิษฐานว่าไม่ว่าจะเกิดในชาติใด ขอให้ได้เป็น ข้าทูลละอองธุลีพระบาทของพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัยอีก

แก้ไขเป็น

๕. “ ถึงแขวงนนท์ขลุมากตลาดขวัญ

มีพวงแพแพรพรรณเขาค้าขาย

ทั้งของสวนล้วนเรื่ออยู่เรียงราย

พวกหญิงชายประชุมกันทุกวันคืน

แก้ไขเป็น

คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
๕	

แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ
ชุดที่ ๖

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้น.....เลขที่.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนแก้ไขภาษาพูดในประโยคต่อไปนี้ให้เป็นภาษาเขียน จำนวน ๕ คำ คำใดที่เขียนถูกต้อง ได้คะแนน คำละ ๑ คะแนน ถ้าเขียนผิดได้ ๐ คะแนน

๑. ฉันคิดว่าเราควรจะต้องตั้งใจเรียนให้มากกว่านี้

.....
.....

๒. เราไปห้องสมุดกันมัย

.....
.....

๓. เราควรดื่มน้ำวันละ ๘ แก้ว

.....
.....

๔. คุณย่าไม่สบายจึงต้องไปโรงบาล

.....
.....

๕. มหาลัษยราชภัฏจันทรเกษมใกล้จะเปิดเทอมแล้ว

.....
.....

ภาคผนวก ค
คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำ

ตาราง ๔ คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ

นักเรียน คนที่	คะแนนก่อนฝึก (๓๐)	คะแนนหลังฝึก (๓๐)	ผลต่าง (D)	ผลต่างยกกำลังสอง (D)
๑	๒๐	๒๖	๖	๓๖
๒	๑๕	๒๒	๗	๔๙
๓	๑๖	๒๑	๕	๒๕
๔	๒๑	๒๗	๖	๓๖
๕	๑๘	๒๓	๕	๒๕
๖	๑๙	๒๔	๕	๒๕
๗	๒๐	๒๕	๕	๒๕
๘	๒๒	๒๘	๖	๓๖
๙	๑๙	๒๖	๗	๔๙
๑๐	๑๙	๒๗	๘	๖๔
๑๑	๒๐	๒๙	๙	๘๑
๑๒	๑๙	๒๖	๗	๔๙
๑๓	๑๙	๒๗	๘	๖๔
๑๔	๒๑	๒๗	๖	๓๖
๑๕	๒๐	๒๕	๕	๒๕
๑๖	๒๐	๒๗	๗	๔๙
๑๗	๑๙	๒๖	๗	๔๙
๑๘	๒๐	๒๗	๗	๔๙
๑๙	๒๐	๒๖	๖	๓๖
๒๐	๑๙	๒๕	๖	๓๖
๒๑	๑๘	๒๖	๘	๖๔
๒๒	๑๘	๒๓	๕	๒๕
๒๓	๑๘	๒๖	๘	๖๔
๒๔	๑๙	๒๖	๗	๔๙
๒๕	๑๘	๒๔	๖	๓๖

ตาราง ๔ (ต่อ)

นักเรียน คนที่	คะแนนก่อนฝึก	คะแนนหลังฝึก	ผลต่าง (D)	ผลต่างยกกำลังสอง (D)
รวม	๔๗๗	๖๓๙	๑๖๒	๑๐๘๒
$\bar{X}$	๑๙.๐๘	๒๕.๕๖	๖.๔๘	๔๓.๒๘
S.D.	๑.๕๐	๑.๘๗	๑.๑๖	๑๕.๔๗

ตาราง ๕ คะแนนระหว่างฝึกการเขียนสะกดคำ

นักเรียน คนที่	คะแนนระหว่างฝึก						รวม (๓๐)
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	
	(๕)	(๕)	(๕)	(๕)	(๕)	(๕)	
๑	๕	๔	๔	๒	๓	๕	๒๓
๒	๓	๓	๔	๕	๒	๕	๒๒
๓	๓	๓	๕	๔	๓	๕	๒๓
๔	๓	๔	๔	๓	๕	๔	๒๓
๕	๔	๓	๕	๔	๓	๓	๒๒
๖	๔	๔	๓	๔	๔	๔	๒๓
๗	๕	๔	๓	๓	๕	๕	๒๕
๘	๓	๔	๓	๔	๕	๔	๒๓
๙	๓	๓	๔	๔	๕	๔	๒๓
๑๐	๒	๔	๓	๕	๓	๓	๒๐
๑๑	๔	๕	๕	๓	๕	๔	๒๖
๑๒	๒	๓	๔	๔	๔	๔	๒๑
๑๓	๓	๔	๓	๔	๔	๔	๒๒
๑๔	๔	๔	๓	๒	๔	๕	๒๒
๑๕	๓	๓	๔	๓	๔	๓	๒๐
๑๖	๓	๔	๔	๔	๓	๔	๒๒
๑๗	๓	๓	๒	๔	๔	๔	๒๐

ตาราง ๕ (ต่อ)

นักเรียน คนที่	คะแนนระหว่างฝึก						รวม (๓๐)
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	
	(๕)	(๕)	(๕)	(๕)	(๕)	(๕)	
๑๘	๓	๔	๔	๓	๒	๓	๑๙
๑๙	๔	๓	๕	๕	๓	๓	๒๓
๒๐	๒	๔	๓	๓	๔	๓	๑๙
๒๑	๓	๔	๔	๔	๕	๕	๒๕
๒๒	๓	๔	๓	๔	๓	๓	๒๐
๒๓	๓	๔	๕	๔	๔	๔	๒๔
๒๔	๔	๓	๓	๕	๔	๕	๒๔
๒๕	๔	๔	๓	๔	๓	๓	๒๑
รวม	๘๓	๙๒	๙๓	๙๔	๙๔	๙๙	๕๕๕
$\bar{X}$	๓.๓๒	๓.๖๐	๓.๗๒	๓.๗๖	๓.๗๖	๓.๙๖	๒๒.๒
S.D.	๐.๘๐	๒.๗๒	๐.๘๔	๐.๘๓	๐.๙๓	๐.๗๙	๑.๘๗

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาววินิพรรณ แซ่ไช้
เกิด	๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๑
การศึกษา	ระดับอุดมศึกษา สาขาวิชาภาษาไทย (หลักสูตร ๕ ปี) คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม กรุงเทพมหานคร
ที่อยู่	ค่ายเทพสตรีศรีสุนทร ตำบลกะปาง อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช ๘๐๓๑๐
ประวัติการศึกษา	
ระดับมัธยมศึกษา	โรงเรียนตากใบ ตำบลเจ๊ะเห อำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาส ๙๖๑๑๐ (แผนกสายการเรียน วิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์)
ระดับอุดมศึกษา	มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม กรุงเทพมหานคร
คติประจำใจ	มุ่งมั่น ตั้งใจ สิ่งที่ดีหวังไว้ คงไม่ไกลเกินฝัน
ปัจจุบัน	ครูผู้สอน สาขาวิชาภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ,ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนห้วยนางราษฎร์บำรุง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาตรัง กระบี่

